

ת"פ 14123/04 - מדינת ישראל נגד רועי קריספי

בית המשפט המחויז בירושלים

ת"פ 14123-04-16 מדינת ישראל נ' קрисפי
בפני כבוד השופט דניאל טפרברג

המאשימה	בפני: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוז אבידן דוויך
נגד	
הנאשם	רועי קрисפי ע"י ב"כ עוז מיכאל עירוני

הכרעת דין

החלמתי כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) סיפה לא חוק העונשין התשל"ז - 1977, ולהרשיעו בעבירה של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפה לא חוק.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו ביצוע סחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427 סיפה לא חוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. ואלה העובדות המתוארכות בכתב האישום:
 - א. ח.ב נישאה לבعلا בשנת 1997. הייתה וחו קשיים בקשר הזוגי במהלך הנישואין, פנו כחלק מניסיון הטיפול בקשיים אלה בשנת 2011 או בסמוך לכך, לפ.ו (להלן: "המתلون") וזאת במסגרת עבודתו כיעץ נישואין.
 - ב. בתאריך 1.9.15 התגרשה ח.ב מבعلا ובתאריך 3.6.15 התגרש המתلون מאשרו.
 - ג. במקביל למיתואר, החלה משפחתה של ח.ב וכן אנשים נוספים המשתייכים לחסידות גור לחשוד כי בין ח.ב למתلون מתקים קשר מעבר לעניין הטיפול. חדשות אלה הביאו לתליית פשקוויילים בגנותו של המתلون ולהטרדות שונות כלפי ח.ב והמתلون.
 - ד. בתאריך שאינו ידוע במדוקן למאשימה, סמוך למועד המיתואר באישומים להלן, נחשף אלעזר עמוד 1

ויגדרוביץ' (להלן: "ויגדרוביץ') לחשדות המתווארים לעיל ובעקבות כך גמר אומר לפעול לתקיפת המתلون בדרכים שונות והכל מטרת לגרום למתلون להפסיק את הקשר עם ח.ב.

ה. בחולף תקופה של כחודש ממספר אירועי תקיפה אותם ארגן ויגדרוביץ' כנגד המתلون ולאחר מכן שיגדרוביץ' ראה כי תקיפות אלו לא גרמו למתلون לעזוב את ח.ב. בפועל, החלטת ויגדרוביץ' כי עליו לפנות לשירות למתلون ואז יוכל להזכיר את המתلون להתחנן עם ח.ב. וכן לגרום לו לשכנע את ח.ב. לוווטר על לידיה לטובת האב וזאת על מנת שילדיה ימשכו לשאות ולהתחנן במסגרת חסידות גור.

. א. באותה העת שהה המתلون אצל קרוב משפחתו במילאנו שבאיטליה, וזאת לאחר שהחליט לעזוב את הארץ בשל התקיפות המתווארות לעיל.

. ז. בתאריך שאיננו ידוע במדויק למאשימה, סמוך למועד המתוואר להלן, פנה ויגדרוביץ' לישראל אמסלם (להלן: "אמסלם") ולנאים ובקש מהם להתלוות אליו לשוויז, וזאת על מנת להוציא לפועל את תוכניתו המתווארת בסעיף 2ה לעיל. ויגדרוביץ' אמר לאמסלם ולנאים כי תפקידם יהיה לחכota למתلون בדירה בה שהה באותה העת לצורך שבוייז וכי לאחר שהמתلون הגיע לדירה יהיה עליהם להפחיד את המתلون ולגרום לו להסכים לדרישות שיגדרוביץ' יפרט בפניהם לאחר שיצטרף אליהם. לזרק קר, קנה ויגדרוביץ' אקדח צעצוע וזאת על מנת שאמסלם והנאים יוכלו לאיים באמצעותו על המתلون.

. ח. בהמשך לכך, בתאריך 15.11.15 בשעה 04:00 או בסמוך לכך טס הנאים בלבד עם ויגדרוביץ' ואמסלם לשוויז, כאשר ויגדרוביץ' שילם על כרטיסי הטיסה עבור כולם.

. ט. בהתאם לתוכנית, הנאים, ויגדרוביץ' ואמסלם הגיעו לדירה בה שהה המתلون בציריך. ויגדרוביץ' הסביר לבני הדירה כי המתلون הינו פושע וכי הם הגיעו על מנת להזכיר את המתلون להתחנן עם ח.ב. לאור האמור, פתח בעל הדירה את הדירה עבורה.

. ו. ויגדרוביץ' אמר לנאים ולאמסלם להמתין בדירה עד בואו של המתلون על מנת שיפתיעו אותו. זאת, תוך שיגדרוביץ' ייכה בקרבת מקום על מנת להודיע להם על בואו של המתلون. בנוסף, ויגדרוביץ' אמר לנאים ולאמסלם שעם בואו של המתلون עליהם להפחיד אותו ולהגיד לו כי עליו להסכים לדרישות שיפורטו בפניהם בהמשך.

. יא. כעבור חצי שעה, הגיע המתلون לדירה. עם כניסה לדירה, התנצלו הנאים ואמסלם על המתلون, וזאת תוך שהם נזקקים לו מכות באזורי החזה ובכל גופו. הנאים ואמסלם, השיכבו את המתلون על גבו כאשר אחד מהם ישב על גבו של המתلون ואילו השני חונק אותו. במהלך המתוואר, צעק המתلون לעזרה, אך הנאים ואמסלם אמרו לו לשתוק. משראו הנאים ואמסלם כי המתلون ממשיך לצחוק, הוציא אחד מהם את אקדח הצעצוע ואמר למתلون כי יירה בו. בעקבות כך, חдал המתلون מלצחוק. הנאים ואמסלם הושיבו את המתلون בכיסא וקשרו את ידיו באמצעות אזיקון שהביאו עימם מבעוד מועד. הנאים ואמסלם אמרו למתلون כי הם יעדבו אותו בתנאי שהמתلون יסכים לכל מה שיאמר האשיש שיכנס לדירה בזמן הקרוב.

. יב. כעבור עשר דקות נכנס ויגדרוביץ' לדירה, הציג את עצמו ואמר למתلون כי הם יודעים הכל עליו וכי הם עוקבים אחריו. ויגדרוביץ' בקש מהנאים ואמסלם להתר את האזיקון והשניים עשו זאת. ויגדרוביץ' אמר למתلون כי אין לו בעיה להרוג אותו עכשו, ואם המתلون יסכים לתנאים שיפורט בפניהם הוא ישחרר אותו.

יג. ויגדרוביץ אמר למתלון בין היתר, כי עליו לשכנע את ח.ב לעזוב את ילדיו במסגרת הליך הגירושין שהתקיים בבית הדין הربני, ועל המתלון לשכנע אותה להגיע ב%;">מיהדיות לשוויז, ולהתחנן איתה. בנוסף אמר ויגדרוביץ למתלון כי עליו להישאר בחוץ לתקופה של כשרה (להלן : "התנאים").

יד. בשל פחדו המתואר לעיל, הסכים המתלון לתנאים שפירט ויגדרוביץ. בעקבות כך עזבו הנאים, ויגדרוביץ ואמסלם את המקום.

טו. בעבר זמן קצר התקשר המתלון לח.ב סיפר לה את המתואר לעיל וביקש ממנו למלא את התנאים שהציג ויגדרוביツ.

טז. לאחרת ובימים שלאחר מכן, נפגשו המתלון ויגדרוביץ מספר פעמים, כאשר במהלך הפגישות חזר ויגדרוביץ על התנאים. עוד ציין בפני המתלון כי יdag לשלם עבור חתונתם, תשלום למזונות לילדים וכל הוצאותיהם בשנה הראשונה. בנוסף אמר ויגדרוביץ למתלון כי הוא שולט בתחום ובהטרדות אותם עבר המתלון בארץ וכי הוא יכול לגרום לכך להפסיק, והכל, אם המתלון יעמוד בתנאים.

יז. המתלון קיים מספר שיחות נוספות עם ח.ב, במהלך ניסה לשכנע אותה להגיע אליו לשוויז.

יח. בתמורה למתואר לעיל שילם ויגדרוביץ לנאים ואמסלם 10,000 ₪ לכל אחד.

יט. בנסיבות המתוארים לעיל ובצורתה חדא, השתמש הנאים בכוח כדי להניע אדם לעשות מעשה והשימוש בכך הביא לידי עשיית המעשה.

תשובה הנאים לאישום

3. בדיוון שהתקיים ביום 16.10.2016 השיב הנאים באמצעות באי כוחועו"ד מיכאל עירוני ועו"ד חיים רייכבר, תשובתו לאישום. הנאים הודה ששזה בשוויז בתקופה הרלוונטי, אך לטענתו התלווה לאמסלם ויגדרוביץ על מנת לשמש כמאבטח אישי, מעבר לכך לא ידע דבר. הנאים הכחיש כי הפניה שנעשתה אליו הייתה לצורך מעשה פלילי או כי נתקבש להפיח או לאיים על המתלון. הנאים טען, כי הגיע לדירה לבקשת ויגדרוביץ, אך לא היה אקט של אלימות מכל סוג שהוא. ויגדרוביץ שוחח עם אדם מסוים שלא בנווכחות הנאים ותוכן השיחה אינו ידוע לו. לטענת הנאים, לא היה לו כל משך עם אותו האיש שחוchar עם ויגדרוביץ בדירה. הנאים הוסיף, כי אמסלם אותו הוא מכיר, הוא אשר פנה אליו על מנת שישתמש כמאבטח, אך לא הייתה לנאים כל אינטראקציה עם ויגדרוביץ. בנוסף טען הנאים, כי קיבל שכר בגין הנסיעה אך הסכום הננקוב בכתב האישום מוחחש והכספים לא נתקבלו מיגדרוביץ עצמו. יתר הפרטים המוזכרים בכתב האישום הוכחו על ידי הנאים מחוסר ידיעה.

סחיטה בכוח - המוגדרת הנורמטטיבית

4. בטרם נפנה לבחינת הריאות והערכתן, נעמוד על היסוד העובדתי והנפשי של הוראת החיקוק בה מואשם הנאים.

5. סעיף 427 לחוק העונשין שכותרתו "סחיטה בכוח" קובע כדלקמן:

"(א) המשמש שלא דין דין בכוח כדי להניע אדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי"

לעשותו, דין- מאסר שבע שנים; הbia השימוש בכוח בידי עשיית המעשה או המחדל, דין מאסר תשע שנים".

6. המשמעות של "סחיטה בכוח" היא להניע אדם על ידי שימוש בכוח **"לעשות מעשה או להימנע מעשה שהוא רשאי לעשותו"**, דהיינו, כל מעשה בין שהוא מחייב לעשותו ובין שאינו מחייב לעשותו. مكان, כי העושה דין לעצמו להניע אדם באיזומים לעשות מעשה יבוא על עונשו, אפילו היה המאים חיב לעשות אותו מעשה (לענין זה ראו ע"פ 286/84 מדינת ישראל נ' גוזלן, פ"ד לח(3) 572 577 (1984)).

7. שימוש "שלא כדי" ממשמעו, ללא הצדקה בדיון, המתירה נקיטה בכוח כדי לכפות עשיית מעשה או הימנעות ממנו. (ו' קדמי על הדיון בפליליים, חוק העונשין הדיון בראי הפטישה, חלק שני, תשס"ה- 2005, עמ' 938).

8. היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה זו - "כדי להניע אדם", המדבר בדרישה של "כוונה", "מטרה", "שאיפה להשיג מטרה או יעד". קדמי בספרו מצין, כי מקום בו קיים ספק לעניין כוונתו של הנאשם, לעניין תכלית השימוש בכוח שלא כדי, יהנה הנאשם מהספק (קדמי שם בעמוד 940).

9. בעניינו, המאשימה מייחסת לנאשם את הסיפה שבבסיס העבירה, החלופה החמורה יותר המבטאת את הצלחת השימוש בכוח. יש הגורסים שמדובר בסיפה בתוספת רכיב מחמיר עונש ולא בחלופה עצמאית המבטאת עבירה תוצאותית. לעומת זאת, יש הסוברים כי מדובר בחלופה עצמאית, המבטאת עבירה תוצאותית על כל הכרוך בכך לעניין היסוד הנפשי. בכלל, הנטייה היא לראות בתוספת שבסיפה גורם מחמיר בלבד, שאין בו כדי להפוך את העבירה הבסיסית שברישא, לעבירה תוצאותית. לשיטה זו, המדבר בהתקיימותה של "נסיבות חיצונית מחמיר" (קדמי שם בעמוד 941).

הריאות שהונחו בפני בית המשפט

10. מטעם המאשימה העידו ישראל אمسلم, אלעזר ויגדרוביץ המתلون פנחים וילר ואשתו חנה. כמו כן הוגשו מטעם המאשימה מסמכים ומוצגים שונים בהסתמכת ב"כ הנאשם לרבות הודעות הנאשם, מסמכים הנוגעים לניסיונו הנאשם ואחרים לשוויז, ראיות הנוגעות לקשרים טלפוניים ואמרות העד ישראל אمسلم. מטעם הנאשם העיד הנאשם עצמו כמו כן הוגשו מוצגים שונים בהסתמכת המאשימה, תוך שהמאשימה טענה לעניין הרלוונטיות שלהם, לרבות פשקווילים נגד המתلون, מכתב של חנה וילר לבצלאל אלטר, הודעות אלעזר ויגדרוביץ, מזכירים משפטיים, הסכמי עד מדינה וחומרים נוספים בעניינו של ויגדרוביツ.

פרשת התביעה והערכת הריאות

עדות מר ישראל אمسلم במשפט

11. כנגד אمسلم הוגש כתב אישום בגין אותה פרשה והוא הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של סחיטה בכוח - עבירה לפי סעיף 427 סיפה לחוק העונשין ובתקיפה בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 238(א) לחוק, בצירוף סעיף 379 לחוק (3 עבירות). ביום 14.1.19 נגזר דין של אمسلم למאסר עמוד 4

בפועל של 17 חודשים בניכוי ימי מעצרו ומאסר על תנאי לתקופה של ארבעה חודשים.

טרם עדותו בפני, נחקק אמסלם במשפטה מספר פעמים, כאשר המאשינה מבקשת לבסס את הרשות הנאשם בעיקר, על הودעתו הראשונה במשפטה מיום 21.3.16, ואלו עיקרי ההודהה: "הינו בשוויץ 3 ימים, טסנו לשוויץ אני וקריספין ביחד עם ייגדרובייז יהודה אח של אלעוז. ייגדרובייז פנה אליו והציג לנו שנותו לשוויץ רק על מנת להרטיע את פנחים. הוא הסביר לי שאני וקריספין צריכים לשבת בדירה שפנחים נמצא בה ולחכotta שכנסו ולא תחת לו לצאת כדי שלא יברוח ולחכotta שהחסידים יפגשו אותו. הסברתי לקריספין שאנו הולכים לפגוש בן אדם ולדאג שהוא לא יברוח מהפגישה. נכנסנו אני וקריספין, בעל הדירה עוד מישחו. שנכנסנו אלעוז ובעל הדירה אמרו לי וקריספין לחכotta בתוך הדירה עד שפנחים יבואו. ייגדרובייז ובעל הדירה יצאו ונעלו את הדלת עם מפתח ואני וקריספין נכנסנו לדירה וחיכינו איזה חצי שעה. אחרי שעיה הגיע פנחים פתח את הדלת נכנס פנימה, כשראה אותנו התחל לceptors "תעוזבו אותו אל תרביצו לי". לא נתנו לו לצאת הוא החליט שהוא נשאר רבע, הינו איתו שלוש ארבע דקוט אמרנו לו "תשב יש כאן כמה חסידים שרצו לפגוש אותך"... לא ביקשנו שיעשה מה שהם מבקשים מהם... אחרי שלוש دق נכנס ייגדרובייז ועוד שני חסידים משוויץ שאני לא מכיר....יהודה לא היה קשור... כשהם נכנסו לדירה אני וקריספין הילכנו אליו ישבנו שם שעיה בערך עד שיגדרובייז בא. פנחים נשאר בדירה ואנו הילכנו למלאן מזמן לא ראייתי את פנחים לא שמעתי מהם כלום".

כשנשאל בחקירה, כיצד מנעו מהם לצאת, ענה שחסמו לו את הדלת. כשנשאל אם השתמשו בכך, אמר: "הוא ניסה לדוחף אותנו ואנו הזינו לו את הידיים. אמרנו לו לשבת בכסה"; "תשב רוצים לדבר איתך כמה אנשים זהו". גם אני וגם קריספין ביחד התווכחנו איתו אנחנו צעקה והוא צעק. אמרנו לו אין לך מה לצאת אתה לא תצליח, הוא הבין את העניין והתיישב. אנחנו פתחנו לחסידים את הדלת" ..

לענין התשלומים עבור הנסיעה סיפר: "ייגדרובייז שילם לנו כחזרנו לארץ לכל אחד 10,000 ₪...אני העברתי לקריספין את הכספי מויגדרובייז... קריספין ידע שהוא קיבל 10,000 שקל עבור הנסיעה". הקשר שלי לפנחים המתلون, הוא לא אישר אלא נטו להפחיד אותו על מנת להביא אותו לשיחה או פשרה שישכים ויעזוב את אשתו ולא יעשה לה ולילדים שלו צרות ושיעזוב את הילדים של זו שאיתו, שלא יקח את הילדים של זו שאיתו לחו"ל. האישה שהתעסיק איתה..."

לענין קשרו עם ייגדרובייז טען: "פנה אליו אדם בשם אלעוז שאני יודע את שם משפחתו, הוא מטעם חסידות גור הוא פנה אליו כי הוא מכיר אותו מכל מיני מקומות ועובדות של אבטחההוא פנה אליו לפני בערך שנה ומספר לי שפנחים התעסק עם נשים נשואות מהצד והבעליהם של אותן נשים רצוי להפחיד אותו זהה. שפכנו לו על האותו חומר מסריך".

לענין היכרותו של ייגדרובייז את הנאשם: "ייגדרובייז לא מכיר את קריספין (רק מהטישה). ייגדרובייז הציע לי את העבודה ואמר לי להביא עוד מישחו ואני הצעתי לקריספין...קריספין הוא חבר טוב שלי ואני סומך עליו. אני מכיר אותו מחרד כשר וככל מיני".

17. לעניין תקיפת המתalon גرس: "הוא לא נפגע בכלל". כשנשאל מה תגובתו לכך שמדובר בחקירה עליה שפচע הוא ענה: " אין סיכוי בעולם הוא שקרן ..הוא לא קיבל אפיוּן כאשר רק דיברנו". כשנשאל אם קשרו אותו לכיסא בעזרת חבל אמר: "לא, אמרנו לו "תשב" הוא אמר שהוא רוצה לצאת אמרנו לו אתה לא יוצא, תשב רוצים לדבר אחר, אז הוא התיישב. העד טען בחקירה שהמתalon בשום שלב הוא לא נשכב או השוכב על הרצפה. כשנשאל אם השתמשו באקדח אמר: "לא בכלל לא השתמשו בכלל מה אנחנו צריכים אקדח שיש לנו ידים כאלה. לא גענו בו.... היה אור במטבח... הוא תפס כיסא פלסטיק והשתולל אליו הוא ראה אותנו ונלחץ".

18. כשאמתו את אمسلם בכך שייגדרובייז סיפר שהוא לא קדח צעצוע שאיתו הם איימו על פנחים, הוא השיב שייגדרובייז משקר. כשאמתו אותו שגם פנחים אמר אותו דבר ענה: "אולי היה אקדח ואני לא ראייתי". כשאמתו אותו לעניין האזיקון ענה: "יכול להיות אני לא ראייתי". ולגביו הישיבה של פנחים עם אזיקון שייגדרובייז נכנס אمسلם ענה "לא יכול להיות".

19. ביום 30.3.17 העיד בפניו אمسلם, כאשר בפתח עדותו, חזר בו מהודיעו במשטרה וטען כי הוא והנאים - אותו הוא מכיר מחר הבוחר בו הם מתעלמים יחד, טסו לשוויז שביל לטיל עם אלעזר ייגדרובייז.

"אני ורועי, רוב הזמן היינו במלון או טילנו לבד בחקירה אמרתי דברים לא נכונים, הייתי בלחש שהוא התערבבתי עם עצמי ואמרתי דברים לא נכונים". פרוטוקול מיום 30.3.18 עמ' 17 שורה 14-15 (שם עמ' 19 שורות 9-6)

ביחס להודעותיו במשטרה טען:

...היה מעורפל בחקירה, דיברתי שטויות, דברים לא נכונים. לא טסנו על מנת לקשור אף אחד, לא להרבייז לאף אחד ולא כלום. מה שאני מודע לסיפור שאני ידוע שהם בכלל טסו בשביל לחתן אותו וזהו, אבל זה לא קשור אלינו". (שם עמ' 19 שורות 9-6)

20. מעודתו של אمسلם עליה כי קשרו עם ייגדרובייז לעניין המתalon החלו כבר בארץ. כך תיאר אمسلם בעדותו כי קיבל הצעה מויגדרובייז "להרטייע אותו" ובהמשך אמר "להגיע אליו להסדר" (עם המתalon). ב"כ המשימה חקר את אمسلם בדבר הפרטים שידע אותו "הסדר", אمسلם מסר כי ידע את הפרטים אודות המתalon מויגדרובייז. כך תאר אمسلם בעדותו את האירועים שהתרחשו בארץ לפני הטיסה לשוויז:

"הוא (ויגדרובייז ד.ט) רצה שאני אלך לדבר אליו (עם המתalon ד.ט) כדי שירד מהילדים, כאילו שירד מהם, שיפסיק להתעלל בהם ברוחה לא בש سبيل שנייה אותם, בש سبيل שיעזוב אותם עם הרוחה ויתגרש מਆתו. זהו זה היה הסיפור".

[]

asmelam תיאר כי נקרא לדבר עם המתalon בפתח תקווה קרייה שלבסוף התבטלה. מקרה נוסף היה בחיפה, בו שפרק על הרכב של המתalon חומר מסריך כדי להתריע את המתalon, ופעם נוספת שפרק על רכבו של המתalon חומר מסריך.

.21. בשלב זה של העדות ולאור חזרתו של העד מהודאותו במשטרה, הוא הוכרז לבקשת המאשינה כעד עוין. בית המשפט אפשר למאשינה את הגשת החומר על פי סעיף 10א לפקודת הראיות.

.22. אמסלם המשיך וטען כי מטרת הנסיעה לשוויז הייתה טiol, כי ויגדרוביץ הציע לו להציגו אליו ולהביא אליו חבר. בנוסף ציין העד, כי ויגדרוביץ העביר לו כסף מזומן עבור תשלום כרטיסי הטיסה לו ולנאים. עוד טען, כי ויגדרוביץ כלל לא מכיר את הנאשם.

.23. בהמשך החקירה, העד אומנם הודה שידע על כך שויגדרוביץ והחסידים הולכים לחתן את המתلون, אך לטענותו, רק אחרי שהזרו משוויז שמע מיגדרוביץ שתקפו את המתلون. בכל מקרה לטענותו, הנאשם לא ידע על כך דבר וחזר על כך שהוא והנאים טסו לשוויז רק על מנת לטישיל. כך העיד לעניין המתلون:

"לא ראיתי אותו, גם אם אני עומד מולו הוא לא יודע מי אני, אין לו מושג מי אני" (שם 30.3.17 עם 36 שורה 1-2).

.24. לעניין התשלום עבור הטויל העיד, כי בנוסף לכרטיס טיסה ויגדרוביץ שילם לו 10,000 שקל לבזבוזים ואילו הנאשם לא רצה לקבל מיגדרוביץ כסף לכרטיס טיסה והוא החיזיר לו במזומנים ורק קיבל סך של 10,000 ש"ח לבזבוזים.

.25. לסיכום, העד העיד שהדברים שאמר במשטרה אינםאמת, ובנוספף לכך חלק מהדברים שנכתבו בהודעתו במשטרה לא נאמרו, זאת בניגוד לעולה מתמלול החקירה במשטרה בהתאם ל: ת/יג (3) עמוד 113 שורה 35 ושרה 38, שם אמסלם מודה: "טנסנו לנהאל איתמו שיחה בשוויז... רק להרטייע אותו", כך גם בעמוד 114 שורה 26 למתמלול אמר: "לטוטס לבוא לשוויז, לבוא להיות אitem, רק כדי להרטייע אותו... את פנחס...שאנחנון אמורין לשבת בבית ולחכות לו, זה בית של בן אדם שהביא לו לגור שמה... צריך לשבת בתוך בית של בן אדם, שיהודה גם גר שם שאני רועוי צרייכים לשבת" בעמוד 116 שורה 6-7 כשנשאל מי נכנס? ענה: "אני, רועוי ובעל הדירה והיה עוד איזה מישחו אני לא מכיר"....בנוספף, לאחר צפייה בתקליטורים המתעדים את חקירותיו של אמסלם במשטרה, עולה כי אכן גרסתו במשטרה توאמת את האמור בכתב האישום בלבית הדברים והוא גרסת האמת, וכי בעודותיו בפניו שינה את גרסתו על מנת להרחק את הנאשם מן האירוע ומתוך פחד מפני ויגדרוביץ. גרסתו של אמסלם בעודותיו אינה מתיחסת לא עם האירועים שקדמו לטיסה לשוויז בהם הודה ולא עם הראיות הנוספות שהתרברו בפניו במשפט ויפורטו בהמשך.

עדות המתلون - פנחס וילר:

.27. המתلون סיפר שלאחר מספר תקיפות ורדיפות שהתרחשו בארץ עזב את הארץ לשוויז. הוא פירט את אירוע התקיפה בשוויז ומספר שאחריו שיצא עם דוד שלו, חזר לדירה שהיתה חסוכה ומיד התנפלו עליו שני יהודים, כאשר בתחילת חשב שאולי זה ערבי, כך תאר את האירוע:

28. "זה היה חושך ואז התחלו מכות שמה כמו שצורך ואני צורה ומעיף את הדלת והדלת אחרי זה הייתה על הרצפה והמזוזה נקרעה והחליפה נקרעהפטאות בא אליו אדם ושר מחבק אותו אני צורה הצללו, או לא ידוע מה...לאחר כמה שנים אני רואה עוד אחד ואז הם תופסים אותו אני צועק הצללו מה אתם רוצים ממוני...אני מנסה להשתחרר...ואז תסתום את הפה והם לוחצים לי על הפה אחריו זה מנסה להשתחרר, אז אני החזקי בידית...ואז מתחליל ממש מכות ואם אתה לא תשתקן אנחנו נהרגו אותך ואז באיזה שהוא שלב מוציא עליי אקדח ואומר לי תהיה בשקט...ואז הוא השביב אותו על הרצפה פשוט חנק, אחד החזיק אותו פה אחד הכנס ל' כמה בוקסים...היהתי בהכרה לאורך כל הדרך. ...ואחריו זה אני זוכר את עצמי שאיכשהו הם קשורים לי את הידיים...באזיקון פלסטיק, ירד לי דם פה, המשקפים עפו לי, שריטות, מכות מה זה מכות וזהו אחורי זה אני על הכסא חושך....קללות...בדיבור נוראי ..אתה סוף החיים שלך פה,
יבוא בן אדם אתה תשמע בקולו ומה שייה יהיה זהו."

29. לאחר מכן פרט את ארבעת התנאים שהציב לפניו ייגדרוביץ', אותו זיהה מבית המדרש של החסידות בירושלים. הראשון, שיבקש מחנה שתבוא לשוויז, השני, שיבקש שליחה מאחד הגבאים של האדמו"ר מגור, השלישי שהוא וחנה יתחתנו, והרביעי שישכנע את חנה שתעוזב את הילדים. העד ציין שבמהלך הצבת התנאים שני התוקפים שלו הסתובו בדירה.

30. בחקירותו הנגדית, נשאל המתלונן לעניין הממצאים הרפואיים מביקورو בבית החולים באיטליה, שם צוין בדוח הרפואי כי למATALON "פגעה מינורית", המתלונן השיב כי: "**היה לי דם גם בפנים וגם בידיים ואני לא זוכר אם זה היה בראש, המכחה הזאת היא מכחה בעין**". כשנשאל אם מישחו רפואי ראה את המכות עם הדם ענה: "**מישחו מבית הכנסת ודאי ראה**".

31. נאמר כבר עתה, כי המתלונן אינו מזהה את הנאשם כתוקף שלו באופן וודאי, משנשאל בבית המשפט לעניין זהויו התוקפים, עמ' 53 פרוטוקול מיום 24.5.17 הוא מתאר אותם באופן הבא:

"**נכון לאז אני זוכר שהוא היו שנימע עם מצחיה, שחור ללא ז肯 ופאות ולא כיפה ולא ז肯 בכלל. אחד יותר שחור מהשני, אחד היה נראה גברתן מאד, השני היה נראה קצר פחות, כמה שזכור לי שניהם היו בלי משקפים....הוא היה נראה ברionario, אדם עם שרירם. מכנסיים אני לא זוכר...נעלי ספורט נדמה לי.**"

ובהמשך:

"**היהודי שি�שב פה יחד עם חברו הם היכו אותו**" (עמ' 82 ש' 19 לפרטוקול). כשנשאל על ידי בית המשפט איך הוא יודע שהוא דזוקה הוא, ענה: "**מר ייגדרוביץ' לימים נראה לי בפלפון את התמונה של אותו אדם ולכן אני זוכר את הפנים שלו**". ובהמשך..". אני אומר שוב, אני זוכר את הפנים שלו, אני לא מזהה אותו במאה אחוז, אני אומר את כל האמת זה על סמך התמונה".

32. המתלונן נשאל: **אתה זוכר מי תקף אותו עם האגרוף? אתה יכול לזהות אותו?** ענה:
"לא מוד קשה...ובהמשך לא, לא זוכר". (עמ' 95 שורה 16 לפרטוקול). כשמציגים בפני המתלונן את הנאשם וسؤالים אם הוא מזהה אותו: "**הוא היכה אותו, כן זה ברור לי**". **"אני לא זוכר מה הוא אמר ואני לא זוכר מי אמר מה....אבל אני לא יכול להגיד לך במאה אחוז אבל אני חשב שהוא**".

.33. בעדותו מיום 19.10.17 עמ' 38-39 לשאלת בית המשפט : "זהיותם מי שעשה לך מה שעשה?" ענה :"לא, לא מכיר את האנשים, אני זכר מצחיה אני זכר פרצופים אני לא..."

.34. "בחקרתו הנגדית תאר המTELון את האירוע כך:

"אני זכר שהם אמרו עוד מעט יבוא לפה מישחו ואתה תשמע בקולו"...אחרי כמה דקות מגיע ויגדרוביץ ואני מזהה אותו מהפרצוף שלו מהבית מדרש גור ירושלים. אז הוא אומר להם תפתחו את האזיקונים, פותחים את האזיקונים, אז הוא מתחילה לדבר איתי, תראה אני יכול להרוג אותן, אין לי שום בעיה...."

כשנשאל היכן נמצאים שני התקופים העד ענה : "**הם הסטובבו**".

ש. **ועדיין לא זהיותם?**

ת. **לא זהיתם אותן, זה שני אזרחים מהארץ, איך אני זהה?**

.35. כשנשאל לעניין כך שיגדרוביץ ראה לו לאחר אירוע התקיפה תמונה של הנאשם, והאם הוא היה מושפע מכך עניין זהויו הנאשם, עונה המTELון "**נכון להיום וודאי אני זכר**" (שם, עמ' 42לפרוטוקול).

.36. כשנשאל לעניין החוקרים שנכנסו אליו כשהיא בכלא באוקראינה על סיפור הסמים ואומת כי הם הביאו לו כתב אישום של הנאשם ובעקבות כך נכנס לאינטרנט וראה תמונה שלו, המTELון ענה-
"נכון".

.37. המTELון מתאר כי לאחר אירוע התקיפה נשאר בשוויז למשך 3 שבועות, במהלך נפגש עם ייגדרוביץ מספר פעמיים לצרכי חתימה על "הסכם הסחיטה" עם התנאים שהוצבו לו, במהלך אותן פגישות לדברי המTELון התקופים לא נכחו. (שם, עמ' 45 לפרוטוקול)

.38. מצאתי כי עדותו של המTELון אינה אמינה ועקבית. העדות הגיונית וקוהרנטיות המTELון תיאר את העבודות כהוותן בביטחון רב. בנוסף, העדות מתישבת עם תאורי של ייגדרוביץ את אירוע ומדובר של אמלסם במשטרה. אין חולק כי התקיפה אכן התרחשה, ופרטיה התקיפה אותן מצין המTELון בהцентрף לעובדות הדומות מהודיעות ייגדרוביץ ואמלסם במשטרה, משווים להם את הממד האוטונומי והאמני ביותר מבין כל הגרסאות שנשמעו בתיק זה. לפיכך, אני נותן לעדותו של המTELון משקל רב ונימנע לסמן עליה בהцентрף להודעותיהם של ייגדרוביץ ואמלסם ממצאים עובדיים בדבר האירועים שאירעו.

עדות חנה וילר:

.39. העדה בעדותה שחרזה את שיחת הטלפון של המTELון אליה לאחר אירוע התקיפה בשוויז: "אני זוכרת בעבר הוא התקשר ואמר לי, הקול שלו לא היה רגיל הוא מאוד מבוהל והוא אמר לי חני תשמעי אני נכנסת לبيت, אני מספר לך משחו ותאמיני לי, זה בגודל מה שאני זוכרת, את התאמיני לי". נכנסת לבית בשוויז תפסו אותי שני אנשים, תפסו אותי מאוד חזק אני רק יכול להגיד

לך שהיה לו שרים כמו... הוא פשוט אומר לי, כמובן שהוא תאר לי משהו מאד חזק על השרים של הבן אדם שהוא זכר, זה אני זוכרת. אני זוכרת שהוא אמר לי שהדلت יצא מהמקום, את לא מבינה נלחמתי איתם...הוא היה ממש מבול. ואחר כך נכנס משחו וקראו לו ייגדרוביץ וחני בבקשת תאמיני לי, בבקשת תאמיני לי".

.40 העודה פרטה שהמתلون סיפר לה שרצו לشدך בינם, שבתחלתה לא רצתה, שזה היה נשמע לה מטורף, لكن לה שבוע בכלל עד שהסכמה לשמע מה שהוא אומר, אבל הבינה שמדובר באדם בסכנת חיים, שאם לא תבוא יירגו אותו. בנוסף, חשבה שהמצב יחייב לה את הילדים ויצור שקט. דבר נוסף שהשפיע עלייה לנseau הוא לדבריה, אמונה באדם"ר, נאמר לה שרבו דוד אבוחצירה מנהריה שהיא מאמינה בו ייעץ לה לлечט ולשמעו, דבר שהתרבר בסוף כשר.

.41 העודה העידה על המפגש שלה עם ייגדרוביץ והצבת התנאים:

"אני לא שיתפתי פעולה, לא, אני לא שיתפתי פעולה. אני ממש הרגשתי שאני נסחטה, הוא בא ומביא מסמך עקרונות, אמרתי לו סליחה קודם כל הילדים.." (פרוטוקול מיום.....עמ' 73 ש' 30-32. ובהמשך עמ' 74 ש' 13-14 לפרטוקול): "זה היה מצב של أيام. הוא אמר לי תשמעי אני אין לי בעיה לשים מתחת לבית שלך הפגיעה של לפני חסידי גור....את בידים שלי אני הפסקי את הטror בארץ את רואה...הוא היה גם נחמד צזה ולארג' וזרק לי המון כסף ומצד שני הוא מאד אים, אני ביום אחד מוציא לך את הילדים". "באותנו לילה (של התקיפה ד.ט) התקשר אליו פנחס הציע לי את השידוך מתו רח' מות. העודה תארה את הרגשותה בשיחה עם ייגדרוביץ: "זה מצב שאני נתונה בידים שלהם אז בואו ננסה בחכמה".

.42 עוד סיפרה שכשהגיעה לאיטליה, המתلون הראה לה תמונות שדודה שלו צילמה לאחר התקיפה שהזהה שלו אדום ממכות, בנוסף תארה שהיא חרדי בצורה מטופפת .

.43 על הפגישות שלה ושל המתلون עם ייגדרוביץ באיטליה סיפרה: "זה היה בעצם שידור, ואני הרגשתי שהוא מצב שכופים עלי כמובן וזה לא היה מקובל עלי...מצד שני אמונה צדיקים והביאו לי הוכחות שהענינים ירגעו...והכרתי את פנחס לא היתה לי סיבה לא לרצות להתחtan איתם, זאת אומרת זה היה יכול להיות עוד כמה שנים". העודה תיארה בעדותה את אותם תנאים כפי שפרט המתلون.

.44 לעניין התנאי להתחtan עם המתلون העודה כי : "אני לא עסקתי אז במחשבה על נישאים, אני אומרת לך את זה. אני לא יודעת מה אתה מבין במצב של בית דין ופרק א' שמתחמוט וילדים, זה לא מצב לחשוב על שידור. וממש לא הייתי אז בכלל בכיוון של להתחtan עדין". (שם, עמ' 115 ש' 14-16).

.45 בעמוד 108 לפרטוקול תארה העודה מה סיפר לה המתلون על התקופה : "אני זוכרת, הוא תיאר שרים חזקים, הוא כמובן אמר לי את לא מבינה מה זה שרים, הוא תיאר לי דלת שיצאה מהמקום, הוא תיאר לי שהיא מאבק של כמה דקות והשתלטו עליו. הוא תיאר לי שהיא ישב עליו...מצוודה שנקרעה" "הוא היה בחושך...הצמידו לו אקדח לראש".

.46 אומנם העודה לא נכח באירוע מושא כתוב האישום, אך יש בעדותה לשופך אור על העדויות הנוספות ולחבר אותן לכדי תמונה אחת. החזירה על אותן פרטים שהזכירו גם ייגדרוביץ ואمسلם

בהתודעותיהם במשטרת בנוספּה למתחلون בעדותם בפני, מחזקת גם היא את המסקנה כי הודותותיהם של יגדרובייז ואمسلם במשטרת הקשורות את הנאשם לאירוע מושא כתוב האישום הן גרסאות האמת.

עדות אלעזר ויגדרובייז:

.47. כנגד אלעזר ויגדרובייז הוגש כתוב אישום בגין אותה פרשה, והוא הורשע במסגרת הסדר סגור, בעבירה של שחיטה בכח לפי סעיף 427 סיפה לחוק העונשין, תש"ז-1977, בעבירה של תקיפה בנסיבות חמירות לפי סעיף 382(א) לחוק ביצירוף סעיף 379 לחוק (3 עבירות) ובעבירה של חבלה מזיד לפי סעיף 413ה' לחוק. בגין האישום השני ויגדרובייז הורשע בעבירה של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 479(א)(1) לחוק, עבירת כליאת שווה לפי סעיף 377 לחוק. בגין האישום השלישי ויגדרובייז הורשע בעבירה של שימוש מסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק ובבעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב') לחוק. גזר הדין שנגזר על ויגדרובייז במסגרת ההסדר, הוא מאסר בפועל של 4 שנים בגין ימי מעצרו, מאסר מותנה של 8 חודשים ופיוצו כספי בסך 400,000 ₪ ישולם לשני המתחلونים.

.48. טרם עדותו בפני, מסר ויגדרובייז מספר התודעות במשטרת, להלן עיקר:

הודעתו הראשונה במשטרת מיום 16.3.22 בשעה 03:25: בהודעה הראשונה במשטרת ויגדרובייז סייר כי מכיר את אمسلם שנים מעבודות הבניה בגולבניס בבית שמש, שהם חברים ועושים שבתוות יחד ודרכו הוא הכר את קריספין. לעניין היכרתו עם המתחلون טען, כי אין לו סכום אליו וכי הוא ביקש שיבוא לעוזר לו לסדר את החיים בחזרה, لكن נסע לשוויץ. כשהשאלה מודיע לו מהו לשוויץ את אمسلם והנאשם, ענה: "לקחתו אותם בגל המראה שלהם ששטי מפנקס (המתلون ד.ט) וכי הם דוברי אנגלית". ויגדרובייז טען לעניין הוצאות הנסיעה, שהטישה המלוון והמסעדות היו על שכונתו. לדבריו, הנאשם ואمسلם לא היו בדירה והמתلون ראה אותם רק מחוץ למשרד של צבי הולץ בעל הדירה. לטענתו מטרת הנסיעה לשוויך הייתה לעזור לשוקם את הילדים של המתחلون וחנה, לגרום לו להתחנן אליה, יחד עם זאת טען כי לא הכריח אותם.

.49. **הודעתו השנייה מאותו יום 16.3.22 בשעה 17:30:** בהודעה זו הנאשם שינה את גרסתו וסייע כי ביקש מאسلح שיצטרף אליו לשוויך והוא ביקש להביא אליו את קריספין, אותו לא הכיר עד אז. ויגדרובייז סייר כי אחיו יהודה טס איתם או אחראיהם (הוא לא זוכר). ויגדרובייז תאר את אירוע מושא כתוב האישום כך: "ביקשתי מאسلح ורועי שיחכו לפנקס בדירה ובקשה שיפתעו אותו. אחרי כרבע שעה נכנסתי לדירה אمسلם וקריספין היו שם ופנקס היה קשור ביד עם איזיקוןCSI קדים קדימה ושב על כסא בשולחן, היה אקדח מפלסטיק, הם לא הצמידו לו אותו לראש או משה סתם בשבי התפוארה שיראה מרשים.... אני קנית את האקדח זה היה רעינו שלי ואسلح וקריספין זרמו עם זה.... האיזיקון היה רעינו שלי כדי שלא ישתולל". נשאל אם אسلح או קריספין התנגדו לשימוש באקדח או איזיקון אמר: "יכול להיות אני לא זוכר יכול להיות"... "שחררתי לו את האיזיקון ובקשה מאسلح וקריספין יצא. יתר השיחה אימי לא היתה באיזמים". ויגדרובייז הסביר את הסיבה להצטרפותם של אسلح והנאשם אליו לשוויך, כדי להריעו את המתחلون בغال המראה המפחיד שלהם ולחתן את המתחلون עם חנה. לעניין הוצאות לנסיעה טען ששילם 2,000 דולר על הטיסה. ויגדרובייז טען נגד המתחلون כי הוא פושע ושאת אسلح הוא מכיר שניים מעבודות אבטחה בתחום גולבייז. לעניין ההנחיות שקיבלו הנאשם ואسلح לגבי האירען בדירה טען: "אמרתי להם שיגידו "כדי לך להקשיב לבן אדם שבא לדבר איתך" בדייעבד אני יודע שאמרו לו שישיכים לכל מה שאומר וזה יעיבן אותו כי רציתי לשכנע לא להכריח"... נשאל אם היכו את המתחلون, טען: **ביקשתי רק**

שירתוו אותו. פחדתי שיכו אותו כי לא ידעת מה אגרוף שלהם יכול לעשות". כשנשאל מה היה מצבו של המתلون לאחר האירוע ענה: "כלום בסדר גמור רק קשור. גם בטוח לא היה מה שאינו זכר היה לו שרתיה באף. לא התلون על כאבים". לעניין הדירה תאר: ש"דلت הסלון לא הייתה מחוברת, היא הייתה על שני ציריים והדלת יצא איז קריספין ואמסלם סיידרו את זה או שפנחס עשה את זה...אני לא זכר... אבל זה היה הדבר היחיד שהוא הפוך". כשנשאל אם שנכנס לדירה נכנס בלבד ענה: "לבד, אני בטוח בכך".

.50. **הודעה מיום 23.3.16 בשעה 09:05:** ויגדרוביץ מתאר ביחס לנאים ואסלים כי: "לפני האירוע דאגתי להסתיר אותם עשייתי הכל כדי שלא יראו אותם. הדרכתי אותם שלא יבלטו במגזר החרדי". כשנשאל אם מתחרט על מה שעשה ענה: "אני מתחרט בכלל שנכנסתי לסיפור הזה, אני מתחרט שעזרה להם יותר מזה מתחרט על מה שהצטטי להם על החטיפה ועל השאר".

.51. **הודעה מיום 28.3.16 בשעה 12:54:** לא סחטתי את פנחס ולא תקפטתי אותו. פניתי לפנחס הצגתי את עצמי בשם. הוא שאל מה אני רוצה ממנו ושאל אם הוא עשה לי משהו רוב הפגיעה הוא חיך הוא הבין שאין בא להסביר אותו. קשה לי לבדוק לזכור איך התנהלה השיחה בינינו".

.52. **הודעה מיום 6.4.16 בשעה 08:57:** לא משתק פעולה טוען שלאחר התיעצות עם עורך דין אחרי הצהרת טובע, עליו לשמור על זכות השתקה.

.53. ביום 13.5.18 העיד **בפני אלעזר ויגדרוביץ**, אשר לעניין היכרותו עם הנאים ציין, כי הכיר אותו דרך חבר משותף ישראל אסלים וכי טסו יחד לחו"ל מספר פעמיים (עמ' 123 לפרטוקול) כך תאר: "אני לקחתי את רועי לשוויז בתור חבר בעיקרון. אני בראש שלו היה לי תכניות אחרות, אבל זה לא תכניות ששיתפתי את רועי שלקחתי את רועי לשוויז. אני נסעת לשוויז על מנת להרטייש מישחו מסויים, והוא לי נוח להשתמש ברועי עם המבנה גופו שלו והכל על מנת להרטייש". ובהמשך בעמוד 203: "רציתי שפנחס יראה את הפרצוף שלו הוא יראה דמות כמו רועי עומד מאחורי שלדעתி זה מרטייע. זו הסיבה היחידה שאין משתמש ברועי".

.54. העד העיד כי הוא נבוך ומרגש שעשה לנאים עוזל כי גרר אותו לכל הפרשה ללא ידיעתו כך בעמוד 124 החל מសורה 10:

"עשיתי דברים ואני משלם עליהם מחיר אבל ממש עד להגיע לרועי קריספין הדרך ארוכה...חלה מהחרטה אני גם צריך להתנצל לפני, אחרי הכל גורתה אותו למקום ללא ידיעתו...לקחתי את רועי בתור חבר בעיקרון, פניתי אליו דרך מישחו שלו שאני לוקח אותו למקום, נקרא לזה, "מעין מאבטח" בגלל האנטישמיות שיש באירופה והכל, ובסוף של דבר הוא היה עצור חדשים בגלי".

.55. העד ציין, כי טס לשוויז על מנת לפגוש את המתلون וביקש מאסליםшибיא דמות שנראית מרתקעה על מנת להרטייע את המתلون. יחד עם זאת, בשיחותיו של העד עם הנאים הוא ציין בפניו, שסיבת ה가입תו לטיסה היא בתור מאבטחה שלו כי הוא טס למדינה אנטישמית. (שם, עמ' 124 ש(21-24).

.56. לעניין התוכנית להרטייע את המתلون ציין העד, כי הנאים למשה לא ידע על כך: "כל

השיחות שלי היו עם אמסלם, אני לעולם לא יצא לי לדבר על הנושא הזה עם רועי". (שם, עמ' 125 ש' 6-5) "התנהلت מול אמסלם מעולם לא התנהلت מול הנאשם, לעולם. הנאשם היה בובה שהשתמשנו בו ובמראה שלו" מבחינתי זה אמסלם השותף שלי לפשע, אמסלם זה האדם שאיתו אני מתנהל, איתו אני עובד...אבל לגבי קריספין אני לא חשב באמת שיש לי מה להוסיף". "אני לעולם לא דיברתי עם קריספין", "היה לי שותפים לדברים האלה, אבל הוא לא אחד מהם". (שם עמ' 125 ש' 16-14 ועמ' 141 ש' 15-14 עם' 131 ש' 6 ועמ' 12-13)

.57. העד הוסיף, שגם סכום הכספי שהנายน קיבל אינו תואם סכום שמקבל אדם עבור ביצוע עבירה אלא תואם רק אבטחה. (שם ש' 13-12)

.58. לעניין הודיעתו של העד במשפטה בה טען כי הנאשם היה בדירה, ציין, שהוא רצה לשתף עם המשטרה פעולה ואמר להם מה שהם רצוי לשמעו. העד תיאר, כי אמר את הדברים במשפטה, מלבד החוקרים ומהיותו פעם ראשונה בחקירה. בנוסף, היות והחוקרים אמרו לו שעוזרים את האחים הקטנים שלו, חשב שגם יגיד להם מה שהם רוצים ישחררו אותם ואת אחיו. (שם עמ' 139 142)

.59. כשנשאל אם היה אדם שלישי בדירה, טען העד, שלא היה לפניו מה שידוע לו (עמ' 143) ובהמשך, עמ' 166 ש' 20: "אני יכול להגיד בזדאות שאני לא ראיתי את רועי כשנכנסתי לדירה".

.60. כשהעד אומת עם העובדה שאמר במשפטה שהנายน היה בדירה ושביקש מאמסלם והנายน שיחכו לו בדירה (עמוד 55-56 לתמלול שורה 15), ענה העד, כי בגלל שהחוקרים הראו לו את ההודעה של אמסלם במשפטה ואמרו לו שהנายน אמר את אותן הדברים, הוא התאים את עצמו ואמר לחוקרים מה שרצוי לשמעו, למרות שזאת לא האמת.

.61. עוד הוסיף, שסתם אמר על הדלת העוקרה, על נוכחותו של קריספין ולגבי העובדה שהמתلون נشرط, כשנשאל מדוע בהודעתו במשפטה, כשנשאל באם המתلون דיםם, טען שלא, ולא "ישركו" עם החוקרים גם לעניין זה, לא הייתה עד תשובה ברורה (שם עמ' 188).

.62. כשנשאל על ידי בית המשפט לעניין הctrpoto של הנאשם לשוויז העיד :

**ש. כ. ה. טפרברג : אתה אמרת שלקחת את הנאשם כאיש ביטחון שימור עליו.. הוא היה איתך
צמוד כל הזמן?**
תלא לא כל הזמן.

ש. כ. ה. ט: אלא? אז למה אתה לוקח אותו?
ת: הוא רוב הזמן איתך, אבל ממש לא כל הזמן כבודו.

(עמוד 185 לפרקtocול)

ובהמשך:

**ש. כ. ה. טפרברג: אתה משלם לו כסף, אתה מעביד אותו ואתה לא יודע איפה הוא נמצא? ת. אני
לא רציתי שהוא ידע איפה אני נמצא באותו זמן.**

ש. מה זאת אומרת אם תוקפים אותו, אז מה אתה עושה? אתה לא בשבייל זה לקחת אותו?

ת. אני באותו זמן עושה פשע ואני לא מכיר אותו מספיק טוב בשבי לסמור עליו שהוא לא ידבר אחר
ך"ר"

(עמוד 186 לפרטוקול).

63. לעניין סכום הכסף ששילם לкриיספין על הנסיעה טען ויגדרוביץ כי, נתן לאمسلם 10,000 ₪ מתוכם אمسلם הפריש לנאים. (שם עמ' 203 ש' 15-16).

64. העד העיד שלאחר אירוע התקיפה הוא נפגש עם המטלון והנאים מצטרף אליו, אך מכחח בחוץ ולא יודע את תוכן השיחות או מי הם המטלון. (שם עמ' 206 ש' 15-22).

65. העד העיד, שאדם נוסף גדול ממדים הוא אשר הראה לאمسلם את הדירה של המטלון לפני אירוע התקיפה, אך העד לא היה מוכן לציין את שמו. (שם עמ' 210 ש' 17-21) גם לאחר שבית המשפט מפסיק بعد לגנות מי הם אDEM שלישי, וממעטם אותו עם העובדה שיתכן ובשל כך שלא מספר מי הם הנאים ירושע ויגדרוביץ מסרב לומר מי הם. (שם, עמ' 217-210).

66. לאור הסתיירות המהותית בין עדותו להודעתו במשטרה הוא הוכרז כעד עין והודעותיו הוגשו לפי סעיף 10א לחוק.

67. עדותו של ויגדרוביץ בפניי אינה מהימנה והתרשמת כי הוא מנסה להרחק את הנאים מהAIROU, זאת בסתיירה להודעתו במשטרה. בהודעתו של ויגדרוביץ במשטרה הוא מתאר תיאורים כמעט זהים לתיארו של המטלון את האירוע, כך לעניין, הישיבה של המטלון על הכסא בדירה, אקחת הצעצוע, הידים הקשורות באזיקונים, השရיטה באף והדלת העкова. יתרה מכך, לא נראה סיבה הגיונית לכך שיגדרוביץ יזכיר סתם את נוכחותו של הנאים בדירה, שהרי אין בכך להפחית מהעבירות אותן ביצעה בעצמו. העד בעדותו בפניי דבק בגרסתו החדשה לפיה, הנאים לא נכח בדירה בעת האירוע, אך גם כשabiteth המשפט מפסיק בנאים להסגור את אותו אDEM שלישי עולם שלפעע מוזכר על ידו ואשר לכואrho יכול להוכיח את חפותו של הנאים, ויגדרוביץ מסרב לציין את שמו. התרשמת כי העד מתחמק ולא נותן תשובה לננות לשאלות שנשאל אשר מתישבות עם יתר פרטיה האירוע כפי שעלו בפניי. כך, מצד אחד ויגדרוביץ מודה כי ביקש מהנאים באמצעות אمسلם להctrף לשוויז בגל חזותו, כדי להרתו את המטלון, (אין חולק כי הנאים קיבל על כך תשולם), ומן הצד השני, לטענתו בסוף בזמן האמת כשהוא מציב בפני המטלון את התנאים שבಗנים טס לשוויז, הוא לא מבקש מהנאים שיכטרף אליו לדירה.

עדות שנייה של ישראל אمسلם בבית המשפט:

68. ביום 11.11.18 העיד בפניי העיד ישראל אمسلם עדות נוספת וזאת לאור הגשת הודהתו בעבודות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו במסגרת הסדר טיעון. במסגרת הסדר הטיעון מודה אمسلם במעורבותו של הנאים באירוע הסlichtה באיזומים.

69. העד אומת עם דבר הודהתו בכתב אישום המתוקן במסגרת התקיק שלו, בניגוד לעדותו בבית המשפט במסגרת תיקו של הנאים. בהתאם להודהתו במסגרת הסדר הטיעון, הנאים היה מודע לסייעת הנסיעה לשוויז (סעיף 24 לכתב האישום המתוקן) כמו כן הנאים היה בדירה במהלך התקיפה (סעיף 26 לכתב האישום המתוקן). העד ענה על שטויות אלו בתשובות מתחמקות, כי לא זוכר בדיקת מה היה שם. כשנשאל מי הם האDEM השלישי שיגדרוביץ טען בעדותו שהוא בדירה ענה, שלא מכיר אותו אך היה אדם

שלישיvr כר גם הודה בחקירה במשטרה. (פרו 11.11.18 עמ' 239 שו 18-23)

.70. לגבי הקשר של ייגדרוביץ לנאשם העיד:

" הוא מדבר איתנו שם, אבל הוא לא מכיר אותו אישית, אין לו איתנו משהו, הוא לא דבר איתנו לפני, הוא לא הביא אותו, הוא לא אמר לו מה העבודה, הוא לא אמר לו מה לעשות. לא היה לו גישה לזה. (עמוד 240 שו 8-9)

.71. העד חזר כי הסיבה שהנאשם הצטרכן לנסעה היא "בשביל טויל, בשביל אבטחה, בשביל הפוזה שם שהוא רוצה". (שם עמ' 240 שו 20).

.72. לגבי כל העבודות שבכתב האישום המתוון בהן הודה, טען העד בעדותו, כי הוא לא זוכר שהוא לוקח אחריות רק על מה שהוא עשה והuid:

" רועי לא תקין. אני אומר שאני הייתי עם רועי שם, אני זה שתקפני, היה את ייגדרוביץ והוא את הבוחר שלו השלישי הנוסף..."

.73. העד מודה שהנאשם היה איתנו בדירה בתקיפה, הגרסה בעדות זו היה כי הנאשם לא ידע בשビル מה הגיע לשוויז אר נכח בדירה, ידע שציריך להרתויע אדם אר לא הייתה תקיפה רצינית בדירה והעד הוא זה שדחף (שם עמ' 244 שו 2 ואילך).

.74. אין בידי לקבל את גרסתו זו של אمسلם, אשר ניכר כי ניסה ככל יכולתו להמעיט מחומרת האירועים וממעורבותו של הנאשם, כאשר כפי שפורט בגרסהו נתגלו סתיירות רבות ו"חורים" אשר לא הצליחו לישב בתשובותיו המתחרקות. העד ענה על שאלות רבות שנשאל -בתשובה: "לא זוכר" ולא כי העבודות אינן נכונות, והתרשםתי כי העד שינה את הودעתו במשטרה אשר נמצא מהימנה, על מנת להרחיק את הנאשם מהאירוע.

פרשת ההגנה:

עדות הנאשם רועי קריספין:

.75. הנאשם בעדותו ציין כי הינו ספורטאי מצטיין, יציג את ישראל בתחרויות,זכה בפרסים בינלאומיים, עובד בתור מאמן אישי. הקשר עם אمسلם החל בשנת 2013 על רקע היכרותם במכון הכספי בו הם מתאמנים יחד. אمسلם סייר לנאים עבודות אבטחה בין היתר בмагазин החradi. את ייגדרוביץ הכיר הנאשם לטענתו רק בדרך לשוויז כר תאר בעדותו:

"ישראל פנה אליו והציע לי Caino יש עבודה לאבטחה בחור שהוא מאבטח כבר, שמדובר לא פגשתי, צריך לטוס אליו לחו"ל, לאירופה וזה...יש עבודות אבטחה אני טס אליו...הוא מפן אונטו במסעדות, רגיל לא שהוא שחדרתי". (עמ' 253 שו 1-7) "אין לי הרבה מה לדבר עם אנשים שאין מאבטח בדרך כלל אני מאבטח בתור בובה לא בתור איש שיחה".

.76. על אירוע התקיפה נשוא כתב האישום העיד הנאשם כר:

"בשעות הערב יצאנו מהמלון, ה策טרכן אלינו עוד בחור נוסף שלא הכרתי, לא פגשתי אותו. עליינו באוטו אני, ישראל, הבוחר הנוסף ואח של אלעזר. אלעזר עלה באוטו נוסף. ישראל פשוט אמר לו

אתה מורייד אותנו באיזה שהוא מקום" אוח של אלעזר קוראים לו יהודה, תישע עם יהודה וכשנתקשר אליוים תבואו לאסוף אותנו יש לנו פגישה", אוז אמרתי לו "אתם לא צריכים אותי" אמר לי "לא".
"בסדר גמור". הורדנו אותם באיזה מקום, באיזה בית מגורים, זה שכנות, אני לא כל כך מכיר את ציריך. הורדנו אותם שם, המשכנו אני ויהודה לבית קפה, ישבנו בבית קפה עד שקיבלונו טלפון ובאנו לאסוף אותם ואניمامין שהארוע שמדובר עליו". (שם ש' 24-17)

לענין האשםות נגדו שידע על ענין ההחלטה העד' 77.

" לא, מעולם לא שמעתי על דבר זהה כבוד השופט, מעולם. לא אמרו לי ולא הזכירו לי דבר זהה מעולם. וגם אם כן ה"ית שומע דבר זהה, אני נשוי פלוס חמיש בנות, לא עשית פשע בח"י, בחיים לא עשית דבר זהה". (עמ"ד 256 שורות 5-3:)

78. בענייניהם של אמצעי הheid:

שקר, לא הייתה אותה דירה עם הבנאים זהה. המתלון לא זיהה אותו אפיו כשהוא היה פה. ואני לא איד שנראה לי אפשר לפספס. בדרך כלל כשאני מאבטח אפיו במועדוני לילה באבטחת אישים, אישים מזוהים אוטומטית.

לגביו האדם השלישי עליון לכאורה יצדוריוביי מנסה להגוו טעו העד:

"אני לא מכיר את הבן אDEM זהה...זו הפעם הראשונה שפגשתי אותו, לא היה לי אינטראקטיה איתו. לא לחתמי לו את היד אפילו. הוא בן אדם דתי חרדי גם גדול יחסית לא בגודל שלי אבל גדול ממתומו" (שם עמ' 257 ש' 3-1).

80. לשאלה מדוע שמר על זכויות השטיקה בחקירה במשטרה השיב, שהחילה לדבר ואז כאשר התחילה להטיח בו את כל הסעיפים כולל הברחת סמים וכו' הרגש שזה גדול עליו, הלחץ במעצר ביום"ר היה גדול מאד, בהיעווצות עם עורף דינו שמר על זכויות השטיקה(שם עמ' 257 ש"ז-21).

81. כשנשאל מדוע כשאלו אותו עם מי טס, ענה, רק עם אمسلم ולא הזכיר את יגדروبיז ענה:
"אין לי בדיעך תשובה מדויקת על זה" (שם עמ' 259 ש' 1).

82. גם על השאלה מדוע בתחילת החקירה הבהיר שニアגש עם חרדים בשוויז וקיים הרושם שלא רצאה לדבר על ויגדרובייך, לא היו לנאים תשיבות מספקות, ונונה שזה היה מלץ החקירה, אך לא ידוע על מכוונתו של ויגדרובייך בשוויז.

83. לעניין סיבת הטישה ענה שמרת הטישה הייתה אבטחה עם פינוקים, כדי להביא כסף הביתה.
(שם עם' 260) לעוינו זה העיד:

זה לא פעם ראשונה שעבדתי עם ישראל, עבדתי איתו אינספור פעמים ועם חברת אבטחה של דתים, זה לא יכולו בא לי מהشمיים...זה יכול היה נורמלי, לא חדשני בכללם, לא העלייתי בעדתי שאיפילו אני אביע למצב כזה עכשוו" (שם עמוד 262 ש' 9-10).

84. כשאומת עם השאלה, מודיע במשפטה ענה שמטרת הנסיעה הייתה טoil, ענה, שהסיבה האמתית הייתה שלא רצה שידעו שקיבל על עבודת האבטחה כסף מזומנים, מבחינת רשותות המיסים. (שם אחד 261 (18-20

.85. לגבי התשלום שקיבל העיד, כי קיבל סכום מעט גבוה מ- 3,000 ₪, כאשר אמסלם שילם לו את הסכום בשקלים בארץ. (שם בעמ' 263-7) בנוסף העיד, כי ויגדרובייצ'לים על הכרטיס טישה וזאת בנגדו להודעתו במשטרה לפיה הוא שילם בעצמו על הכרטיס טישה. (שם 265 ש' 22-24).

.86. העד אומת שבחקירה במשטרה אמר שמעולם במהלך שהותם בשוויץ לא נפרד מאמסלם ואילו בעדותו כת בבית המשפט העיד שהוא כמה פעמים שכן הוא בנפרד, (כאשר הנאשם אבטח את אח של ויגדרוביץ' ואמסלם את ויגדרוביץ') (שם עמ' 264 ש' 22-23 ו-265 ש' 15-16). תשובתו לעניין זה הייתה כי לא יודע למה ענה כהה במשטרה וכי זה היה מלחץ החקירה.

.87. לנאנש לא הייתה תשובה טובה לשאלת, מדוע לא רצה לענות כشنשאיל מספר פעמים בחקירה, למי העביר את הכספי עבור הטיטה וביקש שהחוקרים יעברו שאלה...וענה "היה ונגמר"... (שם עמ' 267 ש' 22-15).

.88. הנאשם בעדותו הכחיש שהיה בדירה וטען שכשהיה בשוויץ לא ידע מאומה על התקיפה, גם אמסלם לטענתו, לא שיתף אותו בדבר וכל שידע על המקרה היה רק מאז שנעצר. (שם 269 ש' 10-20).

.89. בעדותו מזכיר הנאשם את אותו גורם שלישי "שלפטע צץ" בעדוותיהם של ויגדרוביץ' ואמסלם ומתאר אותו כך: "**אני לא יודעת אם הוא ישראלי, הוא כן יהודי, הוא כן דבר עברית, הוא דתי.**" (שם עמ' 274 ש' 13)

.90. לנאנש אין הסברים כיצד לא התעניין באיזה שהוא שלב, בפרט לאחר שהוועשם בעבירה דנן, מיהו אותו אדם שלישי שלכורה אולי יש בו כדי להוכיח את חפותו. (שם עמ' 273-274).

.91. גרסתו של הנאשם בעדותו בבית המשפט מעלה תהיות רבות, וועל לכך אינה מתישבת עם תשובתו לכתב האישום לפיה, הוא נכח בדירה (גם אם לא הודה שהיתה שם אליוות).

.92. בנוסףו של הנאשם בבית המשפט הינה עדות כבושא, שכן בעת חקירתו במשטרה שתק ושמר על זכות השתיקה. הכלל החל בעינויה של עדות כבושא הוא, כי משקלה הריאיטי של זו מועטה בשל החשד המתעורר באופן טבעי באשר לאמתותה, זאת כל עוד אין בכך הועמדת הסבר משכנע ומניח את הדעת לטעמים בעטים כבש את עדותו. לא מצאתו כי הסבירות לעניין שתיקתו בחקירה, משכנעו. לא סביר, כי אדם יסתכן בחשדות חמורות על עברות סחיטה באזימים רק בשל חשש כי "יתפס" בהעלמת מס ועוד של סכום עצום ייחסת של 3,000 ₪. אם אכן הייתה לנאנש גרסה מבוססת ואמתית, יכול היה בנקול להביא טענותיו בפני החוקרים לבידוקתם.

.93. אכן עומדת לחשוד זכות שתיקה, יחד עם זאת על טיבה של זכות השתיקה עמד כבוד השופט י' קדמי בע"פ 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל**, תק-על 843(2) (1998):

"**אכן עומדת לו לחשוד זכות שתיקה מוחלטת בשלב החקירה וזכות בחירה בקשר הגנה במהלך הדיון** במשפטו; **ואין הדעת סובלת שעשית שימוש בזכות השתיקה או בזכות בחירתו של קן הגנה, יהיו לו כלעיצם לרועץ.** ברם, **לעשית שימוש בזכות השתיקה על ידי חשוד ישנו "מחיר"** טבעי מן היבט הריאיטי. חשוד הבוחר בשתיקה גורם לכך, שהראיות העומדות לחובתו נותרות "לא משקל שכגד" ובכך מתחזק, מطبع הדברים, כוון הלאורי של אותו ראיות והדבר יכайд עליו כאשר יעלה את גרסתו בעדותו במהלך הדיון...אשר על כן, גם הנאשם הוכיח את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין

בדבר הטעם לככישתת של הגרסה; ובמקרה שלא ניתן טעם צזה, נושא הגרסה המאוחרת תווית של חסד, שמא היא כזבת. תווית צזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הרוי היא מעיבה על אמיןותה של הגרסה".

94. בעניינו כאמור, לא מצאתי כי בהסבריו של הנאשם לשטייקתו הוסרה אותה "תווית של חסד". לנายนנו כאמור, לא היו הסברים משלכניים באשר לפרטים נוספים; א. اي זכרתו כי ייגדרוביツ טס איתו עם אمسلם לשוויץ, ב. ההתחמקות לעניין התשלום עבור הטישה, ג. הסתירה בין גרסתו הראשונית כי הוא ואمسلם לא נפרדו בכלל בשוויץ לבין גרסתו השנייה כי היו מקרים שהוא אבטח לבדוק את אחיו של ייגדרוביツ. כל אלו מצביעים על כך שהנายนם מנסה להרחק עצמו מן האירוע ומהמעורבים בפרשא. מצופה, כי אדם חף מפשע, שמאשים אותו בדבר שאין לו כל קשר אליו כפי שטען הנאשם, יכחיש בטעקף את הדברים שטען בו, וimsonור את גרסתו כבר בחקירה הראשונה. דבר זה לא נעשה על ידי הנאשם, והתנהלותו בחקירה כמו גם בעודותו בבית המשפט מערערת את אמיןותו.

סיכום הצדדים

עיקרי טענות המאשימה

95. שני התקופים- ביניהם הנאשם, היו שותפים לסתיטה, ניתן ללמוד זאת מעודותו של המתלונן, אשר תיאר כי שניים הגיעו תקפו אותו והתריעו בפניו שעוד מעט יגיע בנ' אדם שהוא צריך לשם בקבוקו. הנאשם ידע שישבו משיב ציביך דרישות בפני המתלונן, לפיכך הוא מהו חלק מעבירות הסתיטה. על מנת להרשיע בעבירות סתיטה, אין הכרח בהוכחת ישיבת הינה מסודרת בין ייגדרוביツ לתקופים, די בכך שהוחוך כי התקופים תקפו במטרה שתיה סתיטה כלומר שתיה תוצאה לתקיפה. (עמ"ז 48 שורה 4 ועמ"ז 49 שורה 5). בהתאם לעודותו של המתלונן, בזמן שייגדרוביツ מציב את אותם תנאים הנאשם נמצא בדירה, מסתובב בה ומעיר הערות (עמ' 49 שורה 17 עד' 51 שורה 15). הנאשם היה חלק מהסתיטה ולא רק חלק מהתקיפה. גם מדבריו של ייגדרוביツ במשטרה ניתן ללמוד זאת. (עמ"ז 80 להודעה של ייגדרוביツ במשטרה). המאשימה הדגישה בסיכוןיה שייגדרוביツ הורשע בסעיף 427 ס' פא, קרי, הסתיטה הוציאה פירות.

96. לעניין זיהות התקופים, אין מחלוקת כי אمسلם היה אחד משני התקופים. המתלונן לא זיהה את התקופים, אך הוא מתאר בעמוד 53 שורה 15 לעודתו, שאחד התקופים היה גברטן ואחד פחות-תיאור שמתאים לאسلحתו ולנายนם. ראיות חזקיות יותר הקשורות חד משמעית את הנאשם למקרה, הן הגרסאות של אسلحתו וייגדרוביツ במשטרה. באשר לחזרתם של אسلحתו וייגדרוביツ מהודעות במשטרה, ציינה ב"ב" המאשימה, שהדבר הפק לעניין שבגירה ששותפים חוזרים בהם מהודעות נגד חברים. ב"ב" המאשימה ביקש להעדיף את ההודעות במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראות על פני עדותם בבית המשפט. בהודעה במשטרה אسلحתו מתאר במפורש שאמר לנายนם הולכים להרתוון בין אדם ולדאוג שלא יברוח מהפגיעה. אسلحתו תיאר בהודעה במשטרה שהמתלונן למתלונן חצי שעה בדירה, שצעקו על המתלונן, החזיקו את הידיים של המתלונן וחסמו את הדלת. לעומת זאת, התיאור שמתאים אسلحתו בבית המשפט הוא תיאור פסטוריlli המנוח מהמציאות, לפיו וייגדרוביツ הזמן אותו ואת הנאשם רק לטoil, שלים להם על הוצאות וכל דבריו במשטרה נבעו רק מלץ החקירה. בגרסתו בישיבת הוהוקות השנייה שוב חזר אسلحתו וקשר את הנאשם עם המקרה (עמ' 244 248 שורה 7). יש להעדיף את גרסתו של אسلحתו במשטרה וזאת מספר טעמים, אין הגיון בגרסתו הראשונה של אسلحתו בעודותו בבית המשפט. מדובר

במספר פנטסטי לפיו ויגדרוביץ מזמין את אمسلم והנאם- אותו לכוארה הוא לא מכיר לטויל בשוויז על חשבונו. גרסה זו סובלת גם מספר סתרות, למשל, בתחילת העיד, שהנאם קנה לעצמו את הכרטיס טישה כי לא רצה טובות מאף אחד, כאשר לאחר מכן ציין שהנאם קיבל מיגדרוביץ 10,000 ₪ לבזבוזים. סתרה נוספת היא שבתחילת אمسلم העיד שהנסעה הייתה "בשביל הכייף" ואילו בחקרתו הנגדית אמר שיגדרוביץ שכר אותם בשבייל לאבטחה.

97. ההודעה במשטרה הייתה מחדדת ואוטנטית, כך לדוגמה, אمسلم לא שיר את הנאם גם לתקיפות בישראל אלא רק לאירוע בשוויז. בנוסף, אمسلم לא נכנס את יהודה אחיו של ויגדרוביץ שהוא אתם בשוויז לשיפור התקיפה, מכאן שגרסתו במשטרה היא גרסת האמת והוא תיאר את חלקו של הנאם באירוע הסחיטה.

98. בעדותו הראשונה של אمسلم בבית המשפט נמצאו סתרות כאשר העיד בתחילת, כי חלק מהדברים שנכתבו בהודעה במשטרה כלל לא נאמרו, אך כshawmut עם התמלילים, לא נתן תשובה רצינית. תירוץ נוסף לשינוי גרסתו תירוץ אمسلم בכך, שיגדרוביץ הוא זה שאמור לו מה להגיד במשטרה על מנת "שיצא בשלום". תירוץ זה אינו מסתדר עם האמת, שכן ויגדרוביץ בעצם הודה במעשה וכי אمسلم גם כה הפליל את ויגדרוביץ בכך שמסר שהוא הדמות שעומדת מאחורי אירועי אירוע הסחיטה. בנוסף, אمسلم אישר את התקיפות בארץ, ואין כל סיבה הגיונית שאمسلم יאמר את האמת רק לעניין התקיפות בישראל ואילו על התקיפה בשוויז ושקר. לכל אלו יש להוסיף, שבסתופו של יום הוגש כתוב אישום מותוקן במסגרת הסדר טיעון בעניינו של אمسلم, בו הוא הודה גם בחלקו של הנאם, גם עובדה זאת מתיחסת עם תשובתו במשטרת השניה. הגרסה הראשונה של אمسلم בבית המשפט לפיה הנאם לא היה כלל בדירה, אינה מתיחסת גם עם תשובתו של הנאם עצמו לכתב האישום. הודיעתו של אمسلم במשטרה גם מסתדרת עם עדותם השניה בבית המשפט בה הוא חוזר ואישר את עיקרי הדברים בהודעתו במשטרה, לרבות העובדה שהיא בדירה, וקשר את הנאם בצוරה חד משמעות לאירוע הסחיטה.

99. לפיך טוענת המאשימה, כי די בעדותו الأخيرة של אمسلم כדי להפליל את הנאם, כשהחיזוק לכך הם דברי המתלוון עצמו וגרסת הנאם בתשובתו לכתב האישום שהוא אכן היה בדירה.

100. גם עדותו של ויגדרוביץ בבית המשפט הייתה שונה מהודעתו במשטרה. לפטע היה חשוב לויגדרוביץ להוציא את הנאם מהסיפור והוא העיד על אופיו הטוב של הנאם שה坦ה "כאיש שומר חוק לאורך כל הדרך" לדבריו. דברים אלו עומדים בסתרה מוחלטת לדברים שאמר ויגדרוביץ במשטרה, לפיהם ביקש ממשם ומהנאם שירתו את המתלוון שיקשיב למזה שיגדרוביץ יאמר לו ובקשתו כי יחכו לו בדירה. ויגדרוביץ מתאר בהודעתו במשטרה שהנאם ואمسلم היו בדירה והמתלוון היה קשור אליו. ויגדרוביץ גם מאשר שהוא שימש באקdash שנחזה להיות אמיתי ושדلت הסלון לא הייתה מחוברת. דברים אלו מתיחסים היטב עם עדותו של המתלוון אשר הייתה אמונה ואובייקטיבית.

101. ויגדרוביץ בעדותו חוזר מדבריו אלו שאמר במשטרה, אך גם בעדותו בבית המשפט הוא אומר דברים שהם ניתן להבין שהנאם ה תלווה אליו לשוויז בגל מבנה גופו על מנת להרהייע (עמ' 205 שורה 6) והסביר לאمسلم אקdash צעוזו ואזיקונים לשם כך. כשייגדרוביץ נשאל לגבי אחיו, האם גם היה מעורב בתקיפה, פולט ויגדרוביץ "הוא באמת לא ידע" (עמוד 143 שורה 8) לומר, במובן מהנאם שהוא באמת ידע. גם ויגדרוביץ העיד כי שיקר בהודעתו במשטרה, כי רצה לרצות את המשטרה ו"ליישר קו" עם הגרסאות של המתלוון ואمسلم, לפיה הנאם היה בדירה. אולם, מההתמלול

ניתן לראות כי הדינמיקה עם החוקרים הייתה שונה ומדוברם לא אמרו לו מה להגיד. בנוסף ניתן לראות שהודעתו במשטרת המטלון הייתה אמת שכן ויגדרוביץ ידע לשלוול דברים ובחלק מהדברים לא "ליישר קו" עם הגרסאות של המטלון ואمسلם. כך למשל לעניין פצעתו של המטלון, ויגדרוביץ טען בוגדים לumedat המטלון, כי אולי נגרמה רק ש:rightה אחת מהתקיפה. ויגדרוביץ גם שלל כניסהם של אנשים לדירה, וכך שני, אישר בבית המשפט שלקח את הנאים אותו לשוויז כדי להשתמש בחזותו, על מנת להרטיע את המטלון. אין כל הסבר לכך שיגדרוביץ הביא את הנאים עד לשוויז איש אבטחה ולבסוף לא להביא אותו לדירה של המטלון. כשבועתת ויגדרוביץ עם שאלה זו התהמק מממן תשובה. נ��ודה נספת אשר בעיטה יש להעדיף את הودעתו של ויגדרוביץ במשטרת, היא העובדה שהודעתו מתיישבת עם הודעתותם של אمسلם והטלון. ויגדרוביץ כמו אمسلם הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן בעניינו, אשר קשור גם את הנאים לאיורו הסlichtה. כשיגדרוביץ נשאל על ידי בית המשפט מספר פעמים מה זהות התקוף השני, הוא מסרב לענות על כך. لكن גם בעניינו יש להעדיף את הודעתו במשטרת בהתאם לסעיף 10א.

.102. המטלון קיבל רשות להתגורר בדירה בשוויז מאדם בשם צבי הולץ, המטלון הכיר אותו, לפיקר לא יתכן כי צבי הולץ הוא אחד מהתקופים. גם ויגדרוביץ עצמו באחד מעדיותיו טוען שהולץ לא ידע מה הולך לקרות בדירה. בהודעתו במשטרת אמר אمسلם פוזיטיבית שרך הוא והנאים היו בדירה. הנאים מתאר בעודותם שהם ארבעה אנשים מהלון לדירה של המטלון, אمسلם, יהודה אחיו של ויגדרוביץ הנאים ועוד אדם עולם שם. תמורה כי הנאים לא מתעניין כלל מיהו אותו אדם שנוסף אליו, אדם שלטענת ההגנה הוא התקוף הנוסף ולא הנאים.

.103. ב"כ המשימה התעכבה על השקרים של הנאים על מנת להסתיר את הנסיעה לשוויז. א. הוא לא הסכים להזכיר במשטרת את ויגדרוביץ כמו שנסע אליו, גם בבית המשפט הנאים לא הסביר מדוע לא הזכיר את ויגדרוביץ כמו שהוא אליו בחו"ל. ב. בחקירה השנייה שמר הנאים על זכות השתקה. ג. הנאים שיקר כשם במשטרת שmotrat הנסעה הייתה "טיול" ולא "ابتחה" כפי שטען מאוחר יותר בבית המשפט. ד. הנאים לא הסביר מדוע סיפר כי שילם את הכספי עבור הטישה בעצמו, גם לא רצה לספר למי העביר את הכספי עבור הטישה ושיהו עם ויגדרוביץ עוד כמה מקומות.

.104. הסברו של הנאים להתנהЛОתו, כי חשש שיעלו על זה שהעלים מס, אינה מתקבלת על הדעת, שכן הנאים לכואורה העדיף לשקר במשטרת ולהייחקר על עבריה חמורה של תקיפה וסחיטה בגלל חשש להיתפס על העלמת מס ועוד של סכום פער של 3,000 ש"ח. בנוסף, הנאים בעודותם בבית המשפט סתר חזיתית את מה ש אמר בתשובה לאישום. בעוד שבתשובה לאישום הוא אמר שהוא היה נוכח בדירה וראה שיחה כלשהי שמתנהלת שם, בבית המשפט בעודותם הוא סתר את הדברים וטען שלא היה כן. ב"כ המשימה הפנתה לפסיקה ע"פ 43-6813 פסקה 43, לפיה שkar מרכז עולה לכדי סיוע. תמייה נספת שעולה, היא אם אכן הנאים שהוא כל זמן התקיפה בבית קפה עם אחיו של ויגדרוביץ, מדובר לא הביאו את האח לתת עדות. בהקשר זה הזכיר ב"כ המשימה את הכלל הפסיקתי לפיו, אם לא זימנת עד שהוא נדרש להוכיח חפותך זה יפעל כמובן.

.105. באשר לטענת "אכיפה ברונית", אין ראיות שקשורת אדם אחר לאיורו הספציפי שהתרחש בשוויז. מכל המפורט יש לקשר את הנאים למעשה, ולהרשיע אותו בכל המiosis לו בכתב האישום לרבות סעיף הסlichtה סיפה.

עיקר טענות ההגנה:

106. הנאשם הינו דמות בולטת חזותית ועם זאת המתלון אינו מזהה את הנאשם בעדותו בבית המשפט. ויגדרוביץ ישב עם המתלון אחרי התקיפה בבית קפה ומראה לו תמונה של הנאשם ומפחיד אותו שallow אנשים שעובדים אליו מנהחת זרועם תסבול. אם אכן הנאשם תקף את המתלון, מדוע ויגדרוביץ צריך להראות לו תמונה שלו ולא אומר לו האיש שתקף אותו אתמול ממנו יש לך לפחד.(עמ"ד 306 לטיוקים בע"פ שורה 19-23).
107. המתלוונת לא הייתה נוכח באירוע, ויגדרוביץ ואمسلם נוותנים של גרסאות הן במשטרת והן בבית המשפט, דבר אשר לא אפשר לחת משקל לכל גרסאותיהם.
108. גם אם יקבע כי הנאשם היה נוכח בעת התקיפה, לא ניתן להסיק מכך כי הנאשם היה מעורב באירוע הסחיטה.
109. מכלל העדויות כפי שהובאו בבית המשפט, מהלך הסחיטה והאימויים על המתלון החל קודם לאירוע בשוויץ והמשיך לאחריו. האירוע בשוויץ היה רק אחד מהאירועים שבהםשם המתלון היה מוכן למלא אחר תנאי החסידות.
110. החסידות ובראשם ויגדרוביץ החלו בהפצצת פשקיילים נגד המתלון כבר בשנת 2014 בעקבותיהם הותקף המתלון מילולית ופייזית. נשלחו אל משפטו של המתלון מכתבי נאצה הכוללים אויומים שמטרתם הייתה להפעיל לחץ על המתלון.
111. ניכר כי המתלון מפחד מיגדרוביץ וראה בו כברין שעוקב אחריו ותוקף אותו, שולח אנשים עליו וידע עליו הכל.
112. באחת מудויותו סיפר המתלון, כי האדם שהטילaimה עליו ועל אשטו היה משה בצלאל אלתר. השיחות שערך אלתר עם המתלון היו מעשה סחיטה ואיומים אשר אינם מתפרשים לשתי פנים.
113. עסקן נוסף מחסידות גור אותו מזכיר המתלון הוא חיים ברוט, אשר המתלון מצית להוראותו לטוס לשוויץ, כיוון שפחד מהתקפות שעבר הארץ.
114. הנאשם כאמור, לא נמנעה מאותם אנשים אשר לאורך כל התקופה איימו וഫיחו את המתלון, כאשר מנגד, כנגד אותם עסקנים לא הוגש כתב אישום בעניינם.
115. המתלון הגיע מספר תלונות במשטרת לאחר התקיפות השונות שעבר על ידי השליחים מחסידות גור, על ידי אלתר ובורד. לאחר האירוע בשוויץ, המתלון לא הגיע כל תלונה במשטרת. עובדה זאת מהווה תמייהה לגבי האירוע שהתרחש בדירה בשוויץ והאם הוא מהו סוג סחיטה בכך או באויומים נגד המתלון.
- המסמכים הרפואיים אומרים הגישה המאשימה, אין ממצאים על תקיפה קשה אותה לכואורה עבר המתלון בדירה. תמורה כיצד המתלון נפגש באותו היום לשיחה נוספת עם ויגדרוביץ לאחר שעבר תקיפה קשה לכואורה.
- גם ויגדרוביץ וגם אمسلם נתנו מספר גרסאות סותרות לאירוע כתוב האישום, משכך לא ניתן

לקבל גרסה אחת כגרסה מהימנה. בפרט, כי הודעותיהם במשטרתם אינן מתאימות לעובדות הבסיסיות בהן הודיעו במסגרת כתוב האישום המתוקן שהוגש עניינם.

הנאשם לא מכחיש שנסע לשוויץ, אלא שבניגוד לא מסלם ויגדרוביץ הוא עומד על חפותו כי לא לפקח חלק באירוע המתוור בכתוב האישום.

כתב האישום לא מצביע על כל אינטראס אשר היה לנאים, בניגוד ליתר המעוורבים בפרשה. בהתאם לראיות, הנואם כלל לא הכיר את המעוורבים או המתلون למעט את אمسلם עימו עבד מספר פעמים.

לענין עדותה של חנה המתلونנת שלימים הפכה לרעייתו של המתلون, העידה בבית המשפט ששיתפה פעולה עם חסידות גור כי הרגישה שהיא נסחתת. המתلونנת גם שלחחה מכתב לגבאי של חסידות גור אשר ניהל נגודה קמפיין במשך זמן ופגע בה. המתلونנת סיפרה כי הרגישה שמדובר בפיקוח נפש, שם לא תעשה דבריהם ירגזו את המתلون. לכל מסכת הסחיטה זאת אין שום קשר לנאים. המתلونנת אף הוסיפה בעדותה כי הפשעים האמתיים עדין מסתובבים חופשי.

111. העד ויגדרוביץ אינם אמין ולא ניתן לתמת בו אמון. מדובר באדם אשר אינו בוחל באמצעים, אשר חתום פעמיים על הסכם עד מדינה ופעמיים הפר אותו, ברוח הארץ בזאתם בדודה ובדרך מזויף, כל זאת כאשר תלוי והוא נגידו כתוב אישום נוסף חמוץ הרבה יותר. ויגדרוביץ נעצר על עדות שקר תמורה טובת הנאה, קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיזומים, שימוש בדיעה בדרך של האזנת סתר ובידי ראיות. ויגדרוביץ שיחד פרקליט באוקראינה והשתייל סמים אצל המתلون וגרם למעצרו. כך העד הופעל על ידי היחידה החוקרת כנגד חסודים אחרים, אך בפועל שיקר למפעליו במשטרת. על עד זה לא ניתן כי המאשימה מבקשת להיבנות. תוך 3 ימים מוגש תסקير מעצר בעניינו של ויגדרוביץ והאיש משוחרר למעצר בית, דבר בלתי נתפס.

יגדרוביツ שיתף פעולה עם המשטרה כיון שאימנו עליו שייעזרו את האחים שלו, גרסתו ניתנה במשטרת לאחר שהחוקרים הראו לו את החקירה של אمسلם והמתلون.

יגדרוביツ נתן 10,000 ₪ לאمسلם אשר היה צריך להפריש מהסconom לנאים עבור נסיעתו לח'יל.

118. לענין העד אمسلם אשר גם מהודעתו במשטרת מנסה המאשימה להבנות, עולה שלנאשם לא היה חלק בתוכנן הנסעה והוא לא היה מודע למה שקרה בדירה. ויגדרוביツ הסביר את מהלך האירוע לאمسلם בלבד. הנואם לא הכיר את ויגדרוביツ או האחים בחסידות.

119. גם בהתאם להודעה המפלילה של אمسلם, הוא מציין כי עם כניסה ויגדרוביツ והחסידים לדירה, הוא והנאשם יצאו ממנה וחיכו ליגדרוביツ במשך שעיה. עניין זה מהותי וסותר את טענת המאשימה, לפיה הנואם נוכח בדירה למתן דרישותיו של ויגדרוביツ המתлон.

120. אمسلם העיד פעמיים על דוכן העדים כאשר בכל פעם משנה את גרסתו. בפעם הראשונה טען כי בדה את הודיעתו במשטרת כיון שהיא נתונת תחת לחץ. מאוחר יותר לאחר שאمسلם חתום על הסדר טיעון, נתן גרסה לפיה הנואם לא נכנס לבית אלא היה מחוץ לבית וכי הוא לא היה מעורב. בנוסף, אمسلם שולל שימוש באקדח צעצוע וגם שהופעלה אלימות פיזית. אمسلם טען בבית המשפט שאדם אחר שرك ויגדרוביツ מכיר היה נוכח בדירה.

121. אמלם הבהיר את הדברים שחתם עליהם בהסדר הטיעון אשר הוגש על ידי המאשימה וטען כי הגיע לשוויז לצורך טויל ובטחה, גם עובדה זו לא מוסיפה למHENנותו.

122. בגרסתו הרביעית שינה אמלם שוב את גרסתו, וטען שהנאשם היה נוכח אף הוא אדם נוסף אליו. הנאשם עצמו לא תקף וחקלו היה מינורי. לגרסה זו, הוא אמלם היה זה אשר היכה במתלון וקשר אותו באזיקים ואילו הנאשם לא עשה דבר. אמלם הסביר, כי הוא זה אשר הביא את הנאשם לשוויז אשר חשב שmagiu למטרת אבטחה ובטע שלא לתקיפה וסחיטה וכי הנאשם כלל לא מכיר את ויגדרובי.

123. טענה נוספת של ההגנה היא טענת הגנה מן הצדק לאור אכיפה בררנית; המאשימה בחרה באופן מגמתי להעמיד לדין את הנאשם בעוד שנים חלקו ברור ומשמעותי במסכת התקיפות והאיומים כנגד המתلون לא הוועדו לדין כלל. חיים בורוד אשר איים על המתلون ושלח אותו לשוויז ובמהרש היה עמו באוקראינה ולקח חלק פעיל בעניין הסמים, נחקר אף לא הוועד לדין למרות הודעותיו של המתلون המפלילות אותו בצורה ברורה. מדובר במסרים שהמתلونים עצם מציבים עליהם כלו אשר תקפו וסחטו וגרמו להם לצית להוראותיהם. אנשים אלו יוצאים בסופו של יום ללא שmagiu כתוב אישום בעניינם. כך שגם אם יוכח שהנאשםלקח חלק מסוים בפרשה, לכל הדעות וודאי שלא היהו את הגורם המרכזי. תיק התקיפה בחיפה נסגר למרות שאחד התוקפים בשם גראנץ הודה בתקיפה.

124. המאשימה נמנעה מלהיות פעולה לצורך חיזוק טענתה לנוכחות הנאשם בדירה ולא בקשה את מצלמות האבטחה מציריך, אשר היו יכולות לאש אם אכן הנאשם היה נוכח בדירה באותו מועד של האירוע.

125. מדובר בנאשם שלא עבר פלילי, אשר כל מהלך חייו נהפכו. הנאשם היה מודל לחיקוי לרבים, יציג את מדינת ישראל בפורומים בינלאומיים, שבר شيئا וזכה בתחרויות מר ישראל. עברו הנקי של הנאשם בולט אל מול אמלם ויגדרובי אשר הודיע בעבירות תקיפה סחיטה ועבירות שיבוש רבות. לפיכך יש להעדיף את גרסת הנאשם אל מול גרסתם.

126. לעניין התשלום שקיבל הנאשם, הרי שלא נאמר לו כי קח חלק באירוע צה ואכן לאלקח חלק באירוע, לפיכך תשלום של 3,000 ₪ עבור שירותו ליווי למספר ימים הינו תשלום הגיוני. הנאשם לא דיווח על אותם 3,000 ₪ מאוחר וחושש לביעות עם רשות המסים.

127. לסיכון, לא ניתן לעשות "פלגין דיבורא" ולקיים את גרסת העדים במשטרה על פני גרסותיהם בבית המשפט אשר גם הן לא היו אחידות ומלאות סתיות. גם אם בית המשפט יעדיף את גרסת העדים במשטרה כי הנאשם היה נוכח בדירה במהלך התקיפה, יש לקבוע כי הנאשם לא השתתף באירוע הסחיטה.

128. אין בתיק בDEL ראייה למעט גרסאותיהם במשטרה של שני אנשים לא אמינים - אמלם ויגדרובי שרצו להויריד חלק מהאחריות מעצם. יתרה מכך, ויגדרובי בשום שלב לא אומר ששוחח עם הנאשם והסביר לו מה מטרת הנסיעה. גם כשקרואים את הודהה של אמלם מביניהם שייגדרובי לא ידע בשלב שנסע אתם לשוויז מה הוא הולך לעשות. גרסתו של הנאשם על דוכן העדים הייתה אמינה גם כשהתשובות לא היו נוחות לו.

129. הנאשם קיבל על הנסעה 3,000 ₪ בלבד, לו אכן היה מעורב באמת באירוע התקיפה והסחיטה מדובר לא דרש את יתרת הכסף.

130. גם אם גרסת אمسلם במשטרה היא אמת, לא ניתן לבורר ממנה רק חלק מהפריטים הנוחים למאשימה כפי שהיא אשימה מבקשת. למשל לgresת אمسلם במשטרה היא שהנאשם בשום שלב לא ידע שהולכת להתבצע תקיפה אלא רק חשב שתפקידו להרתיע בגלל חזותו. لكن גם אם מקבלים את הודיעתו במשטרה כאמת, לכל יותר אפשר להרשיע את הנאשם באויומים.

דין והכרעה:

131. לאחר בחינת הראיות וشكילת טענות הצדדים, מסקنتי היא כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) סיפא לחוק העונשין התשל"ז - 1977, יחד עם זאת החלטתי כי הכוח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עבר עבירה של סחיטה באויומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק על אף שהדבר לא נדרש בכתב האישום בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב - 1982, ולהלן נימוק.

132. הראיות המרכזיות שעליה מבקשת המאשימה להתבסס היא הודיעתם של ישראל אمسلם ואלעזר ויגדרוביץ במשטרה, אשר עיקרן פורט בסעיפים 18-12 ו- 49-50 לעיל ואשר הוגש בבית המשפט מכוח סעיף 10(א) לפוקודה. נראה זו מבקשת המאשימה למצוא חיזוק בעדות המתלון ותשובה הנאשם לכתב האישום.

133. שניים הוכרו בעניינו כudos עווינים, ישראל אمسلם ואלעזר ויגדרוביץ לאחר שסתמו במהלך עדותם בבית המשפט את הודיעתם במשטרה כפי שפורט לעיל.

134. קבילה אמרת חז שניתנה על ידי עד לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (נוסח חדש) תש"א- 1971 מותנית בכך שקיים שינוי בפרט מהותי בין עדותם בבית המשפט לבין הדברים שמסר בהודיעתו, או שהעד מכחיש את דבריו בהודעה או טוען שאין זוכר אותם, וכן כי מתן האמרה הוכחה בבית המשפט ונונצ האמרה עמד לחקירה בפני בית המשפט (ראו: ע"פ 6968/09 יונס נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב 30.8.12), י' קדמי על הראיות, חלק ראשון, 372 מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009).

135. בעניינו, אין ספק שעודותם של אمسلם ויגדרוביץ שונה בפרטיהם בכל הנוגע לנאשם ולמעורבותו באירוע נשוא כתוב האישום. בנוסף העדים אישרו את מתן הודיעותם במשטרה, אלא שלטעתם אמרו את הדברים "מתוך לחץ החוקרים". כמו כן הוגש התמלילים מהם עולה כי אسلح ויגדרוביץ אכן נתנו הודיעות במשטרה הקשורות את הנאשם לאירוע הסחיטה. בנוסף, הם העידו בבית המשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקורם ובכך מתקיים גם התנאי השלישי. מכאן שקיים בסיס איתין לקבלת האמרות כראיות.

136. לצורך הרשותו של אדם על סמך אמרת חז של עד שנתקבלה מכוח סעיף 10(א) לפקודת הראיות, נדרשת תוספת בדמות דבר לחיזוק (סעיף 10א(ד)). נקבע בפסקה, כי גם כאשר מדובר באמרת שותף לעבירה, שנתקבלה מכוח סעיף 10(א) לפקודת הראיות, התוספת הראייתית הנדרשת לצורך הרשעה היא ראה מאמתת ולא מסבכת, לעניין זה ראו: ע"פ 238/89 אספלדור נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) :405

"**החזוק נזכר אל דבריו אותו העד- שותף העבירה- המיחסים לנאשם מעשה עבירה, אך איןו חייב להתייחס לעבירה עצמה.** הוא נועד להצביע על כך שדברי העד בעומdam בפניהם עצםם הם דברים אמינים. על כן אין הכרח שפנוי של החיזוק יהו אל העבירה או אל הקשר העברייני בין הנאשם

לבין העד- השותף לעבירה. החיזוק נצמד לתוכנם של דברי העד השותף או למקצתם. מטען העדות נدلלים כאילו קטע או קטעים אשר אליהם מבקשים לצרף גיבוי- מעין דופן נוסף- כדי שקטען הדברים הללו יתגבירו מבחינת אמינותם ומהימנותם וישליך בכך על אמינות ועל המהימנות של דברי השותף בכללותם".

137. סעיף 10(ג) לפקודת הראיות, המתייחס למשקל הראייתי של אמרת חוץ שנתקבלה כראיה, קובע, כי בית המשפט רשאי לסגור ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו (ראו: ע"פ 4210/09 **ליין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבז 25.11.09)).

138. לצורך הרשעה מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א- 1971 נדרשת תוספת ראייתית מסווג "דבר לחיזוק" בהתאם לסעיף 10(ד) לפקודה. לא מדובר בתוספת מסבכת בהכרח ודין בתוספת מאמתת. בהתאם לפסיקה, להבדיל מראיית סיוע, אין ראיית החיזוק חייבת להתייחס לשאלת השניה במחלוקת דואكا או לאיושם בעבירה עצמה, אלא די בראיה המגבירה את אמינותה של האמרה על ידי אישור פרט רלוונטי לעבירה.

139. היה והתקבלה האמרה, בית המשפט אינו מחויב לקבל את قولה כפי שהיא ורשאי הוא לפצלה, לקבל חלקים ממנה כמהימנים ולדחות אחרים כבלתי מהימנים ולהעניק משקל כזה או אחר לחלקים שהחליט לקבל (קדמי שם, עמ' 393-396).

140. לאחר שעמדו בנסיבות הטכנית של האמרה שהוגשה בהתאם לסעיף 10א', יש לבחון האם יש מקום להעדיף את אמרת החוץ של העדים, על פני עדותם בבית המשפט. במקרה דנן אני סבור, כי עדותם של העדים בבית המשפט היוותה ניסיון שkopf ומגמות למזער ואך לבטל את הקשר בין הנאשם לאירוע הסחיטה. העדים העידו בפניו תשובות מתחמקות ועל עובדות רבות טענו כי הם אינם זוכרים. בנוספ', אין בידי לקבל את טענת העדים כי הדברים שנאמרו על ידם נאמרו "מלחץ החוקרים" או כי "ישרו קו" עם מה שהחוקרים רצו לשמוע. צפיתי בתקליטו החקירה (המסומנים ת/יא 2 יב' 2 ו/2) והתרשםתי כי לא הופעל על העדים לחץ או כי הובילו אותם למסור פרטים מסויימים. אמרותיהם היו אותנטיות וקוורנטיות וمبוססות על התפתחות הגיונית של פרטי האירוע נשוא כתוב האישום.

141. הודיעות אمسلم ויגדروبיץ במשטרת תואמת לගרטטו של המתلون בלילה הדברים ובכך יש חיזוק להודיעותיהם. כמו כן, קיימים חיזוקים ראייתיים נוספים, העדים ענו בחיבור על פרטים מסוימים אך ידעו לשולל פרטים אחרים, כך למשל לעניין אי מעורבותו של יהודה אחיו של ויגדروبיץ, כך לעניין פצעיתו הקללה של המתلون, הדלת העקורה, אקדח הצעצוע האזיקונים ואף אירוע התקיפה הנוספים שהתרחשו בארץ כנגד המתلون. חיזוק נוסף הוא תשובתו של הנאשם לכתב האישום המאשר כי נכח בדירה בה התרחש אירוע הסחיטה.

142. לעניין טענת ההגנה כי לא ניתן להסתמך רק על חלק מהאמירות ועדויות אمسلم ויגדروبיץ במשטרת ובפני, נקבע בפסקה, כי גם כאשר בית המשפט אינו מוטה בחלק מעדות העד, ניתן לפצל את העדות וליתן אמון רק בחלקה:

"מן המפורסמות, כי יש ודבריהם של נאים או של עדים בחיקוריהם ובעדותם, אינם עשויים

מקשה אחת. במקרים אלה, שומה על בית המשפט לבחון את הדברים בזיהירות מרבית, ורשי הוא לפולג את האמירות "פלגין דיבורא" בניסוח שהשתרש בפסיקת הישראלית. ולקבל עדות אמת את אשר נראה נאמן בעינו, תוך שהוא כעדות שקר את אשר נראה בלתי מהימן" (ע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל, עמ' 23-24 (5.7.07)).

143. מצאי כי אין בשינוי גרסאותיהם של העדים לפגום באמון שנתי בהודעותיהם במשפטה, שכן יש לראות את התמונה הכללת ואת הנסיבות של האמירות וההתנהגוויות של המעורבים בפרשה. מסקנה זו נתמכת מקבלה חזוק כמתחייב מסעיף 10א(ד) לפיקודת הריאות, בראשית ובעדויות נוספות לרבות עדותו של המתلون. דיני הריאות המודרניים ממעטים בכובלת שיקול הדעת השיפוטי בכללים טכניים, והם מושתתים על עקרון הערכה החופשית משקלה הפנימי של עדות נקבע על סמך שיקולים שבהתאם ושים שיקולים שב觳וין, כגון: הגונה הפנימי, סדר הפרטים הנמסרים בה וכיצא באלה סימנים המשכנעים כי מדובר בדברי אמת. ואולם יש שנדרשת תוספת ראייתית מכח הדיון. (ע"פ 6147/92 מדינת ישראל נ' יוסף בן שלמה כהן פ"ד מ"ב(1) 62-67 ב-ג).

טענת האכיפה הברנית:

144. ההגנה העלה טענה של הגנה מן הצדק מן הטעם של אכיפה ברנית זאת לאור כך כי לטענתה גורמים אשר נטלו חלק יותר ב"פרשנות ולנר" מסתובבים חופשי ולא הוגש נגדם כתוב אישום. מקובלת על"י תשובה המأشימה על כך, כי באשר לאירוע מושא כתוב האישום שבפני, אין ראיות הקשורות אדם אחר לאירוע הספציפי שהתרחש בשוויז.

סתירות מהותיות בגרסאותו של הנאשם:

145. כפי שפורט בסעיפים המפרטים את עדותו של הנאשם ובסעיף 94 לעיל, הנאשם לא עמד על חפותו בחקירה כשמר על זכות השתקה והתהמק משאלות תוך תשיבות שאינן מתיחסות עם ההיגיון, כך לעניין הסיבה שנגע לשוויז, מי קיבל את התשלום, תשובתו לכטב האישום בה הודה שהיה בדירה והכחשו לעניין עקרוני זה מאוחר יותר בעדותו בפני. בהינתן האמור, הרי הוכחו סתירות מהותיות לבב גרסת המחלוקת כאשר הנאשם מרחיק את עצמו מהדירה בה התרחשה התקיפה באופן שקרי.

146. בסתריות אלה, הנוגעות ללב יריית המחלוקת, יש כדי לשמש סיוע לראיות העומדות כנגד הנאשם. נפסק לא אחת כי שקרים מהותיים של הנאשם יכולים להיות חזוק ואף סייע לתביעה:

147. "מן היבט העקרוני, אין חולק, כי שקריו של הנאשם, מחוץ לכתלי בית המשפט, כמו גם בבית המשפט עצמו, עשויים - אם הם עומדים בתנאים שנקבעו לעניין זה בפסקה- לשמש עדות מסויימת, אם צזו נחוצה לצורך הרשותו... לעניין זה נקבעו שלושה תנאים עיקריים א. כי שקרי הנאשם מתייחסים לעניינים מהותיים ולא קלוי ערך ב. כי מדובר בשקרים ברורים ג. כי השקרים מוכחים מתוך עדויות אחרות ולא רק מתוך אותה עדות הטעונה חזוק.." (דנ"פ 4342/97 מדינת ישראל נ' אל עbid, פד"י נא(1) 736, 802 (28.4.98), ע"פ 557/06 **עלאך נ' מדינת ישראל**, פורסם בנובו 11.4.07 עמ' 30-31).

148. עקרון יסוד הוא במשפטינו כי לא ישא אדם באחריות פלילתית לעבירה, אלא אם כן הוכחה אחריותו לביצועה מעבר לספק סביר (סעיף 34ביב(א) לחוק העונשין, תש"ז). מידת ההוכחה הנדרשת במשפט

פלילי אינה אפוא של וודאות מוחלטת, אלא של שכנו מעלה ספק סביר. ספק זה מתגבש כאשר ההסתברות לחפות העולה מן הריאות, היא ממשית ואני ארכגדר אפשרות רחוקה תיאורטית. (ראו: ע"פ 8/08 **קסטרו נ' מדינת ישראל** פסקה 11 לפסק דין של השופט ארבל (פורסם בبنבו 20.4.2009) וכן מיכה לנדרשטראוס על הספק הסביר- סוגיות נבחרות (2004); עמנואל גروس ומיכל עורךבי "מעבר לספק סביר" קריית המשפט א' 229 (2001); יניב ואקי "סבירותו של הספק: עיונים בדיון הפוזיטיבי והצעה לקרה מודל נורמטיבי חדש" הפרקליט מט (2) 463 (2007)).

149. עדנה על כך השופט פרוקציה בע"פ 6295/05 **וקני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בبنבו) 25.1.2007 :

"הדרישה כי הספק יהיה סביר ולא ספק כלשהו היא המציאות באורח ראוי את האיזון הנדרש בין ההגנה על חירותו של אדם מפני הרשעה פלילית שלא נמצא לה די בסיס בריאות, לבין החובה להגן על ביטחון החברה מפני עבריינים הפוגעים בשלום הציבור. כשם שלצורך הרשעה נדרשת תשתיית ראייתית מפלילה מוצקה, כך לשם זיכוי נדרש ספק בעל ממשות, שסבירותו עומדת במחנן המציאות, ואין הוא אך ספקולציה חסרת עיגון בהגנון ובוואויות החיים. ואכן, על הספק הסביר להיות רציני, הגיוני ובועל אחיזה מעשית במציאות. לא כל השערה או אפשרות רחוקה יקימו ספק שיש בו כדי להצדיק פטור מאחריות. נדרשת סבירות לקיומו של ספק המשליכה על משמעותיו, רצינותו ו邏輯ו... אכן, בכל משפט ניתן לעורר צל צילו של ספק, אולם אם יזכה בית המשפט את העומד לדין בכל עת שיתעורר ספק קל שכזה, לא יוכל בית המשפט למלא את תפקידו תוך הגשתמת האינטרס הציבורי. רק במקרה של ספק סביר מחייב בית המשפט לזכות את הנאשם (ראו ע"פ 9216/03 **אלרז נ' מדינת ישראל**, (פורסם בبنבו) 16.1.2006)

150. במקרה שלפניו לא מתעורר כל ספק סביר לאור הודיעותיהם של אמסלם ויגדרוביץ אשר משלבותן היבט עם עדותם האוטנטית של המתלוון. הצלבת הפרטים אשר כל אחד מהעדים ציין במהלך הודיעותיו כפי שפורט לעיל, מצטרפות לכדי תמונה שלמה. כל זאת שעה שלנאשם לא היו תשובה מספקות לעניין שתיקתו בחקירה, העלמת הפרט אשר אין מחלוקת לגבי כי טס עם ויגדרוביץ לשוויז, התהמקות ממתן תשובה לעניין קנית כרטיס הטיסה, ההזדהה בתשובתו לכתב האישום כי היה בזמן האירוע בדירה והכחשתו לאחר מכן. בנוסף, אני מקבל את חזرتם של העדים בהם מהודעתם במשטרה וגרסתם לנוכחותו של אדם שלישי נוסף, עולם, אשר אף אחד מהם לא מוכן לציין את זהותו.

151. יחד עם זאת, התרשמתי כי מעורבותו המعيشית של הנאשם בפעולות הסחיטה שננקטה כנגד המתלוון מתרכזת ב"nocחות" מאימת בפגיעה שנערכה בדירה. נפסק, כי לעתים די "nocחות מאימת" של אדם או ביצירת "תמונה מאימת" כדי לבטא את האיום שנדרש להרעשה בעבירה של סחיטה באוימים (ע"פ 6291/97 **זיקרי נ' מדינת ישראל, תק-על 954 (3) 1997**).

152. לא נעלמה מעני העובדה כי גם שהנאשם יכול היה להביא את יהודה להיעיד כמי שלטענותו המטען אותו בבית קפה בזמן ביצוע העבירה, הוא לא עשה כן, וגם דבר זה פועל נגדו. (ראה עדות הנאשם כמפורט בעמוד 18 סעיף 76 לעיל).

סיכום.

מכל המקבוץ אני קובע כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) סיפה לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ולהרשיעו בעבירה של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפה לחוק.

ניתנה היום, י"ח אדר ב' תשע"ט, 25 ממרץ 2019, במעמד הצדדים